உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானாநுபவரசம்.

இஃது

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதீனம்

ஸ்ரீமான் பாரிப்பாக்கம் முனியப்ப சுவாமிகள்

மாணாக்கருள் ஒருவராகிய

வேலூர் டவுன் முனிசிபல் ஆபீசு ஹெட்ஷராப்

A. S. ஜெயராம் செட்டியாரவர்களால்

தமது சுவாநுபவத்தி லுதித்தவா றியற்றப்பட்டு

ஷை ஆதீனம் ஸ்ரீமான ராஜா சச்சிதானந்தசுவாமிகள் மாணாக்கர்

ஸ்ரீமான் தண்டறை - சுப்பராய ஆசாரியாரவர்கள்

முன்னிலையில்

பாலூர் - வேலுதேசிக ரவர்களாற் பார்வையிடப்பட்டு

வேலூர்

அத்துவித சபையாரது உதவியினால்

சென்னைப்புரசை

கணேச அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

நெ. 11 வெங்கடாசலமுதலிதெரு, வேப்பேரி, மதராஸ்.

குரோதி௵ புரட்டாசி௴

Price As 4.] [விலை அணா 4.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சாத்துகவிகள்.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம
கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்,
ஸ்ரீமான் ஏசூர் சச்சிதானந்த சுவாமிகள் மாணாக்கருள் ஒருவராகிய
தண்டலை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்களா லியற்றியது.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

உலகெலாம் புகழிந்த்ர பீடவா தீனவுப
தேசத் தாலே
அலகிலா மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றசெய
ராமனெனு மன்பன் செய்த
நலமெலாந் திரள்ஞான நுபவாச
மெனுநூலை நயந்தோர் யாரும்
சவமெலாங் கற்பனையைக் கடந்தகா
மாந்தன்மை சார்கு வாரே.

வெண்பா.

இந்திரபீ டத்தினரு ளேய்ந்தமெய்ஞ் ஞானநிலை
நந்தாச் செயராம னன்குரைத்த—பந்தமிலா
ஞானா னுபவரச நன்னூ றனேககண் டோர்
எணுவார் கற்பனையி லே.

முப்பாவ முங்கடந்து மூதறிவாஞ் சற்பாவத்
தெப்போது மேயழுந்தி யின்புருவாய்க்—கைப்போதிர
சாணு மலகக் கனிபோற் சொருபநிலை
சேணு தடைவர் குளிர்ந்து.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம்
சரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
ஸ்ரீ மான்
ஸ்ரீ - சச்சிதானந்த சுவாமிகள்
மாணாக்கரி லொருவரும்,
சாதிசமயாசார விளக்கமாதி நூலாசிரியருமாகிய
அரியரபாடி சின்னையாமுதலியார் இயற்றியது.

வெண்பா.

இந்திரபீ டத்தினரு ளேய்ந்தஜெய ராமன்றன்
சந்ததமும் யார்க்குமே தற்சொருபஞ்—சிந்ததனில்
ஆணு விலஙக வைத்தானிவ் வையகத்தில்
ஞானா னுபவரச நன்று.

திருத்தருத்தி
இந்திரபீடம்.
கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
ஸ்ரீமான்
தண்டுறை - சுப்பராய ஆசாரியாரவர்கள்
மாணாக்கரு ளொருவராகிய
தும்பூர். முத்துசாமி முதலியா
குமாரர்
இராயவேலூர் - நாகப்பமுதலியார்
ரவர்கள் இயற்றியது.

வெண்பா.

சான்றோரால் முன்னான்று சாற்றியபற் பன்னூலின்
ஆன்ற கருத்தனைத்து மாராய்ந்து—சான்றாகு
நானென்பா னைத்தெளிந்து ஞானா நுபவரசத்
தேனாகு மிந்நூலைத் தேர்ந்து.

இந்திரபீ டத்துமர பேய்ந்தமுனி யப்புகுரு
சுந்தரநற் றாள்பணிவோன் சுத்தமதா—யந்தமுள
பேரான் செயராமப் பெற்றியோ னன்களித்தான்
ஆராமை கொள்ளாதா ரார்.

திருத்துருத்தி
இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகளாதீனம்
ஸ்ரீமான் தண்டறை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணாக்கருளொருவராகிய
இராயவேலூர் மண்டி வேங்கடாசல செட்டியார் குமாரர்
சுப்பிரமணிய செட்டியாரவர்களா லியற்றியது.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

பந்தபா சந்த விர்த்துப் பார்க்குறி னெங்குந் தானா
மந்தமி லறிவு திக்கு மென்றுற வறிவித் தானாற்
சந்தத மொளிரு ஞான நுபவர சமதா நூலை
யெந்தையாஞ் செயரா மன்று னின்னில மாந்த ருக்கே.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிகளாதீனம்
ஸ்ரீமான் தண்டறை சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணாக்கருளொருவராகிய
சேலம் தாலூகா ஓமலூர் டிவிஷனைச் சேர்ந்த நடுப்பட்டியி லிருக்கும்
ம-௱-௱-ஸ்ரீ பழநியாண்டிப் பிள்ளையவர்கள் குமாரன்
ஆறுமுகப் பிள்ளையவர்களா லியற்றிய
அகவற்பா.

மாகடற் சூழ்ந்த மாநில மதனில்
மூவிதத் தியால் முழுகிய வுயிர்கள்
தாபம தகன்று தனித்திருந் தென்றும்
பேரானந்தப் பேற்றினை யடைய

சங்கரா சாரி சாமியால் வகுத்த
இந்திர பீடத் தேய்மர பதனில்
வந்திடும் பிறைறசை மாவரு ளசலச்
சந்திர னடியைத் தினமுந் துதிக்கும்
பாரிப் பாக்கம் முனியப் பசாமியை
ஆரிய னய்க்கொண் டகம்பொரு ளுணர்ந்தோன்
தத்துவ மசிபதந் தம்மை யுணர்த்து
மத்து விதநூ லனைத்து முணர்ந்த
சாந்த முதலாஞ் சற்குணத் தூயோ
னேகாந் தத்தி லிருந்தருள் பெற்றோன்
இராயவே லூரி ரின்புடன் வசிப்போன்
மாயா வாத மயக்ககன் றிட்டே
யகமுகப் பட்டோ னறிவே பரமெனத்
திரமதா யுறுஜய ராமச் செட்டியார்
இன்னில மக்களை லின்பம் பெறற்கே
நன்னய வாக்கால் நவின்றான் சிறப்பாய்
ஞான நுபவ நன்னூ றன்னை
அன்புடன் படிப்போ ரார்ரா யினுமவர்
முத்தா பழமொழிந் துத்தம முதிர்ந்தா
ஜகஜீ வபரஞ்சத்திய மெனவே
இகந்தனில் மருண்ட விருளைக் கடந்து
காலநா வினையுங் கௌவியப் பாவொளிர்
சீலமாம் பொருளௌனுஞ் செவ்வொளி வியாபகச்
சத்தா யெங்குந் தனிப்பிர காசச்
சித்தா யொளிருஞ் சிவோகமா குவரே.

சாத்துகவிகள்.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் கரபாத்திர சுவாமிக ளாதீனம்
ஸ்ரீமான் தண்டலைச் சுப்பராய ஆசாரியா ரவர்கள்
மாணாக்கருளொருவராகிய
சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டை அத்துவிதானந்த மென்னும்
சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த அந்தோனிப் பிள்ளையவர்களால்
இ ய ற் றி ய து.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

தானாகும் சுகநிலையை யன்றிசுக ஜீவபரந் தாமின் றென்றே[யோங்க
மேனாளின் வருத்தமறை விளம்புமகம் பொருளியார்க்கும் விளங்கி
ஞானாநு பவரசப்பே ரரியதிரு நூலளித்தான் ஞால மீதிற்
கோனாகு மிந்திரபீ டத்துசெய ராமப்பேர் குணமிக் கோனே.

உ

ஸ்ரீகுருப்யோநம:

நூன்முகம்.

அகவற்பா.

அன்று நான் முனிவர்க் கறைந்தவெம் மண்ணல்
இன்றுவந் தறிவி லிசைத்தவிந் நூலே. (1)
கட்டுப் படுவோர் கலங்கா ரென்று
மெட்டுவோ ரிறையென விசைக்குமிந் நூலே. (2)
செய்துஞ் செய்திலர் செயற்பா டில்லார்
செய்தவ மனைத்துஞ் செப்புமிந் நூலே. (3)
காரண காரிய கற்பனை களைந்து
பூரண மாக்கப் புகலுமிந் நூலே. (4)
மண்பெண் பொன்னு மயக்க மதனை
விண்ணுரு வாக விளக்குமிந் நூலே. (5)
நடுநிலை நாட்ட நயந்தோர் தமக்கு
வடுவஃல் ஞானம் வாய்க்குமிந் நூலே. (6)
உண்டுபோற் றோன்று மூலகாதி யாவும்
கண்டசொப் பனமெனக் கணிக்குமிந் நூலே. (7)
கற்றவா சிப்பாற் காணு நிலைய
துற்ற வுழைப்போர்க் குறுமிந் நூலே. (8)
ஆண்பெண் ணலியன் ருகுஞ் சொருப.
மாண்புறு வோர்கள் மதிக்குமிந் நூலே. (9)
இல்லையுண் டென்னு மிருகட் சியரும்
வல்லமை பேசுதல் வாதெனு நூலே. (10)
மண்ணொன் பதன்றி மதிக்குங் கடம்போல்
எண்ணரி லனைத்து மறிவெனு நூலே. (11)
பொன்னையே பணியாய்ப் போற்றுதல் போல
என்னையே சகமென் றிசைக்குமிந் நூலே. (12)

கான னீர்போற் காணுமுப் பொருட்கு
நானே யிடமென நவிலுமிந் நூலே. (13)

முச்சுடர் தாமா மூதறி வதனில்
நச்சுறு நன்மையை நாட்டுமிந் நூலே. (14)

காலா தீத மான தனைத்தான்
மேலா மதிக்க விளக்குமிந் நூலே. (15)

எத்திறத் தோரு மிசைவுறக் கற்பின்
சித்திரம் போலச் செய்யுமிந் நூலே. (16)

தனையறி யார்க்குச் சாரும் பிறவியென்
றுனியே மாறு துணரெனு நூலே. (17)

ஒப்புயர் வில்லா வுணர்வாந் தன்னைத்
தப்பின் றிப்பெறச் சாற்றுமிந் நூலே. (18)

சத்தமுஞ் சூன்யமுஞ் சோதியு முளதைக்
கைத்தல நெலியெனக் காட்டுமிந் நூலே. (19)

அணுமகத் தென்ன லறிவுக் கிலையென
நணுகுவோர் தமக்கு நவிலுமிந் நூலே. (20)

சிந்தனை வசத்தாச் செல்லு மவர்க்கே
பந்தநீங் காதெனப் பகருமிந் நூலே. (21)

மேக மறைத்த வெண்மதி போல
மோக மறைதமை மூட்டுமிந் நூலே. (22)

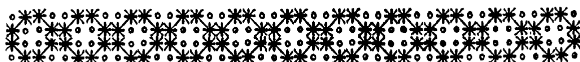
நானுட லென்று நாடு மயக்கொரீஇ
வானென நானை வழங்குமிந் நூலே. (23)

சுட்டிலா வொன்றை யெட்டிச் சுகியென
கட்டமா முழைப்பைக் காட்டுமிந் நூலே. (24)

இலக்கண வாக்கியத் தாற்றமைத் தாமாய்
கலக்க மறும்படிக் காட்டுமிந் நூலே. (25)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானாநுபவரசம்.

பா யி ர ம்.

(சொ ரூ ப வ ண க் க ம்.)

சுகந்தனை வேண்டிச் சுகித்ததுவா தற்கச்
சுகமதுவே யென்றுந் துணை. (1)

(இதுவுமது.)

சுபாவநிலை யென்னதெனச் சோதித்து நெஞ்சே
யபாவமதாம் வாழ்விலழுந் தாமற்—சுபாவமதாந்
தன்னிற்றா னாயிருக்குஞ் சச்சிதா னந்தசுக
நின்னு ளிருக்க நினை. (2)

(உபாசனாமூர்த்தி வணக்கம்.)

சொல்லிறந்து நின்ற சுகப்பொருளை யென்னறிவிற்
கல்லென்று தன்னருளாற் கண்டறிவா—யல்லுபக
னன்கிலகச் செய்த நடம்புரியு மூர்த்தியைநா
னென்றுநினைந் துய்ந்திடுவே னேய்ந்து. (3)

(மகான்கள்வணக்கம்.)

அன்னியத்தை நாடா தறிவாகந் தங்கண்டோ
ரெந்நிலைய ரேனு மெமக்குரிய—நிந்நிலைய
ரல்லா ரெவரேனு மாபாச ராக்கொண்டு
வெல்வோ மவர்தம்மை மெய். (4)

(குருவணக்கம்.)

சத்தாபோக் தாவாகக் கற்பிக்கு முண்மயக்கச்
சத்துருவை வாராமற் றுனிக்கிச்—சித்துருவா
யென்னை யெனக்களித்த வென்கோனப் பாசாமிக்
கென்னறிவேன் கைம்மாறிங் கில். (5)

(இதுவுமது.)

அருவாதி யல்லா வறிவோடிங் கென்னைப்
பிரிவின்றி நிற்பதற்குப் பேணி—குருவாகி
வந்தமுனி யப்பனெனும் வள்ளலே மோனநிலை
தந்திட்ட நின்றாட் சரண். (6)

(இதுவுமது.)

அணுமகத்தா நாடு மறியாமை தன்றா
னணுகுதிப் பந்தமென காட்டி—கணமும்விடா
துன்னைநீ பற்றென்ன வோதுசச்சி தாநந்தன்
றுன்னுமலர்த் தாளே துணை. (7)

(இதுவுமது.)

சொல்லாற் சுகமில்லை சோதனையிற் காணென்றே
யெல்லா விதத்து மெனையுணர்த்தி—கில்லென்று

சும்மா விருக்கவைத்த சுப்பரா யக்குருதாள்
இம்மா நிலத்திறைஞ்சி னேன். (8)

(அவையடக்கம்.)

தேகரா னுகத் திடங்கொண் டிருக்கு நான்
ஊடகமென்ப தின்றி யுரைத்தவிந்நூல்—வாகைபெறக்
கற்றவரே லாரெனினுங் கண்ணுடையோ ரென்ஞான்றுங்
குற்றமெனக் கொள்ளார் குறித்து. (9)

(நூற்பெயர்.)

அறிவிதென வாய்ந்தே யறியாமை யாய
பிறிதாகும்*கற்பனையைப் பேர்த்து—வறிதேயாத்
தானு மநுபவத்தைச் சாற்றிமிந் நூற்பெயர்தான்
ஞானு நுபவரச நன்று. (10)

(இந்நூற்கு மேற்கோளினைய வெனல்.)

இந்நூற்கு மேற்கோ ளியம்புதுமே கேட்வெக்கத்
தன்னறிவே தத்தமக்குச் சார்பென்று—சொன்ன
வுபநிடதந் தானுமே யுள்ளபடி நானுஞ்
சுபமுறுதற் கென்றனடையோ தோய்ந்து. (11)

(இந்நூற் கதிகாரியாவாரு மல்லாரு மினையரெனல்.)

ஒவ்வொன்றுஞ் சோதனைக்கிங் கொத்துவிசா ரிப்பவரே
யொவ்வுமதி காரிகளா முண்மையதா—யெவ்வமுற
வார்த்தவய லத்தனையு மவ்வவ்வா றேயுணர்வோர்
கூர்த்தவதி காரியலர் கொண்டு. (12)

(இந்நூல்தெளிந்தோர்க்கன்றேனல்.)

தன்னிலக்க ணங்கற்றுத் தானேதா ளுயினர்க்கிங்
கென்னிலக்க ணஞ்சொல்லு மிந்தநூ—லன்னவர்க்கன்
றித்தேக மாதிகளா யேய்ந்த மயக்ககல
வெத்திறத்தாற் கூடுமென்பார்க் கே. (13)

(இந்நூற் றேவதூடண மன்றேனில்.)

தேவநிந்தை யென்பார்க டேர்ச்சியிலா ரிந்நூலைத்
தேவநிலை யாழுந் தெரிவித்து—யாவருமே
தானேதா னுயிலங்கச் சாற்றியதா னிந்தையல
வேறே விதையேலா ரிங்கு. (14)

பாயிர முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானநுபவரசம்.

நூல்.

அகர முதலாதி யாய்ந்தும் புலவீர்
செகவியல்பை யாயாதென் றோர்ந்தீர்—சுகமென்ன
லெங்குண்டோ வென்றெண்ணி யேங்கி மயங்குவதேன்
தங்கியதும் பாலிருக்கத் தான். (1)

சுகமெனக் கொண்டீர் துக்கஞ் சுகிப்பீர்
சுகமிதெனக் கொள்ளீர் சுகிக்க—வகமும்மிற்
காத்திருந்து மிற்றைநாட் கண்டதென்னீர் துக்கமன்றி
நீத்திடுவீர் கற்பனையை யின்று. (2)

சாதித்த ஞமெதெனச் சற்றேனுங் கேட்டறியீர்
சேதன மன்றியிலை தீர்ப்பிதுவே—சாதகமா
யென்றேக மென்மனைவி யென்மக்க ளென்றழற
லென்னமதி யென்போ யிவை. (3)

தானா முயிர்க்குச் சரீரந் துணையாமோ
வேறா யிதையுணரீ ரென்கண்டோ—மானமிலீர்
தன்னைத்தா னேகாணிற் றானும் பொருளணிமை
யென்னத்தான் சொல்வீ ரிதற்கு. (4)

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளெனவே யோர்தன்
மருளென்றா ரேனா மதியீர்—பொருளென்ப
தெத்தகைய தென்றதனை யேங்கிப் பெரியோர்பா
லொத்துவிசா ரிக்காதென் னுற்று. (5)

தானாகா தத்துவங்க டன்னைத் தவிரவிலை
யூனாகா தென்று முணர்வாகு— நானாமே
மெய்யுருவாப் பல்லுருவை மேவி யுணருதலான்
மெய்யுருவா மோவனைத்தும் வீண். (6)

மெய்யுணர்வு கூடஸ்த பிர்ம்மமென்று மேலோர்கள்
பொய்யுணர்வு சிவேசப் புன்மையென்று— மையமிலா
தோர்ந்திருக்க நீவி ருணராதே யிவ்வுளவை
யோர்ந்த தெதைப்பொருளா யுற்று. (7)

இந்த வுளவறியா தெங்ஙனே வோரறிவேன்
பந்தமுற்ற தென்று பகருகிறீ—ரெந்தவிதத்
தும்மனர்த்த மாக்கியே துன்பெனலை யின்பமென
விம்மையிலே காண்பதெவ னேய்ந்து. (8)

பக்குவிக ளாவார் பலநூற் கருத்துணர்ந்து
தக்கவர்பாற் சென்றானி தாக்தெளிவர்—மிக்குணர்ந்துந்
தேடித் திரிவதெவன் றேகபோ கம்பொருளாய்
நாவெதென் றேதும்மை நன்கு. (9)

எல்லா மறிந்து மிறையிருப் போராதிங்
கெல்லா மறிந்தோமென் றேமாப்பேண் - பொல்லா
மனமாகு மாயை வசப்பட் டிருக்கிற்
றினந்தோறுந் துர்க்கதியாந் தீங்கு. (10)

மாயா சொரூப மதிப்பீ ருளதென்று
மாயையீ தென்றுணர்த்த வல்லீரோ—பேயர்களே
கேட்டுத் தெரிந்தீ கெடுமெவித்தைப் போர்த்தெறியில்
வீட்டுநெறிக் குற்றதிதே மெய். (11)

இல்லையென லேதோ விதுதான்மா யைக்குருவ
மில்லையென்ப தெம்போல்வா ரேற்பார்கள்—சொல்லுதுமே
யெம்மட்டுண் டம்மாயை யென்றெரியு நஞ்சொருப
மம்மட்டுந் துக்கமென லாம். (12)

சொரூபமது தானுமேல் தோற்றுலகன் றேயச்
சொரூபமென லீங்கிதெனச் சொல்வாம்—பெருமைமிகு
சத்துசித்தா னந்தத்தி னேகமே தன்சொருப
மித்தையொத்த தீர்ந்தபொரு ளில். (13)

ஆதார மாதேயு மற்ற வறிவதனை
யாதார மென்பானே ளுங்கதற்குச்—சேதார
மாயித்தோற் றங்களினு லாதார மென்பதொக்கு
கேயிக்கோ ரீதறிவர் நேர்ந்து. (14)

ஆதாரந் தன்னை யயலாகக் காண்பதெனி
னுதார மாகுமோ வாங்கயல்க—[illegible]ாதார
மீதெனவே தன்னுருவை யெஞ்ஞான்றும் பாராம
லோதுவதென் னுபலவா யுற்று. (15)

புத்தி மயக்காற் பொருளென்பீர் கற்பனையைப்
புத்தி மயக்காற் பொருளாமோ—புத்திதனை
நாட வறியீர் நமனுக்கே யாட்படுவீர்
வீடெநமக் கெங்ஙனுறு மேல். (16)

பொய்மைமெய் யென்னல் புதுமைதா னென்ஞான்றும்
பொய்மைப்பொய் யென்னல் புதுமையோ—பொய்மெய்
யிருவகைக்கு நாமே யிடமாகு நம்மை
யொருஞான்றுங் காணுதென் னுற்று. (17)

வெற்ற வெளிதன்னை வேறாகக் கண்டுரைத்தற்
குற்ற நமதென்று கூறுவரோ—கற்றும்
நினைவின் றடிப்பாகு நேதிசெயின் வேறாய்
மனமெழுமோ சொல்வீர் மதித்து. (18)

அறிவோ டறியாமை யாகு மிரண்டி
லறியாமைக் காதார மாகு—மறிவே
பழுதைபாம் பென்பவற்றுட் பாம்பிற் காதாரம்
பழுதையென் றேயுணர்வீர் பார்த்து. (19)

அறிவறிந்தார் யாது மறிந்தவரே யாவர்
அறிவறியா ரேதறிந்தா ரந்தோ—நெறிபிறழா
தூற்றவறி வைக்கண்டே யொன்று மிலங்காமற்
பற்றிபற்றிப் பாய்வதெவன் பண்பு. (20)

அறிவறிந்தா ரென்செயினு மாகாரே குற்ற
மறிவறியா ரங்ஙனமன் றுயி—னெறிதவறிச்
செய்வரெனத் தூடித்தோர் சேர்வர் நரகதனை
யுய்வதற்கெங் குண்டாகு முற்று. (21)

அறிவி னிலையறித லாழமதா மென்றே
யறிவி னிலையிழந்திங் கந்தோ—குறியதனிற்
செல்வர் பலருஞ் சிறிதலவே கட்டமிதால்
வெல்வமெனல் சென்மமதை வீண். (22)

அறிவேசத் தாயு மறிவேசித் தாயு
மறிவேயா னந்தமதா யாயுந்—தறிபோல
நிற்றலல சாய்தலில நீத்தலல பெற்றலல
கற்றலல காணலல காண். (23)

சிவமென்னல் யாதென்னிற் சித்தத் தெளிவே
சிவமாகுஞ் சத்தியமாய்த் தேரின்—பவமென்ன
லிங்கிதற் கெங்ஙனுண்டா மெங்கெங்குந் தன்மயமா
யோங்கிலகு மென்ஞான்று முற்று. (24)

சிவசிவ வென்று செபித்திடுவ ரென்றுஞ்
சிவமென்ப தற்கர்த்தந் தேரார்—சிவமெனலை
வேற்றுருவம் யாவும் வெளியாய் விளங்கிலன்றோ
போற்றற் குரித்தாகும் போய். (25)

செகமெனலைச் சத்தெனவே தேர்வீரென் கண்டோ
செகவிருப்பைச் சோதனையாற் றேரீர்—சுகமிழந்து
கற்பனையைக் கண்டே களித்தல்கற் றோர்க்கழகோ
சொற்பனமென் றோராதென் றேய்ந்து (26)

காணு முலகதனைக் கண்டு வியப்புறற்கு
நாணுதென் முற்றுணர்ந்து நன்மையிலீர்—வீணுமே
சத்த பரிசரசஞ் சார்கந்த ரூபமன்றி
யொத்த வுலகமுண்டோ வுற்று. (27)

மனமென்ன னுள்ளளவு மன்னு முலகம்
மனமிறக்கி லின்று மதிக்கிற்—கனமுடையீர்
கற்றதனா லென்னாங் கருது மனந்தன்னை
வெற்றவெளி யாக்கினன்றோ மேல். (28)

ஆன்மாவை யாயாதா ராரோ வவர்விலங்கா
மான்மாவை நானெனவே யாளாம—னூன்வடிவாய்க்
கண்டு களிப்பதற்கோ கல்விதனைக் கற்றிலங்கல்
மிண்டுடையீர் செல்வீர் வெளி. (29)

ஆன்மாவைத் தானா யறிவதுவே கல்விநிலை
யான்மாவை வேறென்ன லாச்சரிய—மான்மாவைக்
காணார் செயுஞ்செயல்கள் கண்டோர்க்கிங் கென்னாகும்
வீணாமே யெஞ்ஞான்று மெய். (30)

ஆன்மாவைக் காண்பவர்கட் கான்றநிட்டை யேசானு
மான்மாவைக் காணார்க் கறிவிக்கு—நான்மறையு
முற்ற சரியைமுத லோர்மூன்று நன்றெனவே
பெற்றவர்க்காஞ் சித்தசுத்திப் பெட்பு. (31)

ஆன்மநிலை யுண்மையென வாயா ரவர்கல்லா
ரான்மநிலை சொல்வோரை யையையோ—வேன்விரும்பார்
திண்டிசுகம் யோனிசுகஞ் செல்வசுகஞ் சொந்தமெனக்
கொண்டதனா லன்றோ குறித்து. (32)

ஆன்மவிசா ரஞ்செய்யி னன்னபா னீயத்தால்
னூன்றேகம் போஷித்தற் கொல்வாதேன்—றான்றமதி
தன்னையுல காபாசச் சங்கடத்தில் மூழ்குவித்தீர்
என்னபல னுண்டோ வுமக்கு. (33)

ஆன்மஙிலை யோரா தவதிப்பட் டம்புவியி
லான்மநிலை யோர்ந்தவர்போ லன்புற்று—தேன்மொழிபோற்
சொல்வீர் புராணகதை சொந்தமென நம்பிரம்பி
வெல்வதெவ னும்மயக்கை வீண். (34)

சர்வம் பிரமமெனல் சத்தா மனுபவமேற்
கர்வங்கொள் ளாதிதனைக் கண்ணுறுவீர்—சர்வமுமே
தானுய் விளங்கினவர் சாட்சிசன காதியரா
மேனே விதைமதிக்கி ரீண்டு. (35)

சத்தா யசத்தாய் சதசத்தா யெய்ந்திலங்கு
மித்தனைக்கு மேதிடமே லென்னுருவே—பித்தெலாங்
காணும விவ்வுளவைக் கண்ணிழந்தார் போனுளரில்
வீணுகு மேயவர்க்கு வீடு. (36)

சத்துசித்தா னந்தகுணஞ் சார்ந்திலங்கத் தம்மிடத்தி
லொத்துவிசா ரித்துவக்கு மூகமின்றிப்—பித்தேறி
யிவ்வுலகைச் சத்தெனவே யெமாந்து நன்குழல்வோர்க்
கெவ்வந்தா னெங்ககலு மே. (37)

அசத்துசடந் துக்க மறியாமை யென்னற்
கசப்பென்னக் கண்டகலக் காணீர்—பசப்புளதா
யெண்ணிச் சுணங்க னெலும்பைக் கறிப்பதுபோ
னண்ணுமய லின்புறுமோ நன்கு. (38)

ஒன்றினிலொன் றின்றுமே யோதுஞ் சதசதது
நன்கினிற்றீங் கின்றெனல்போ னுங்காற்—புன்மதியீ
ரிம்முறைபோ லெஞ்ஞான்று மேலாது வத்துவிலை
நம்புதலுக் கென்னைய நன்கு. (39)

தூலத்திற் றோன்றுது சூக்குமமச் சூக்குமத்திற்
றூலமது தோன்று சொலுமிரண்டு—மூலமெனுங்
காரணத்திற் றோன்றுது காணு மிதுவுமகா
காரணத்திற் றோன்றுது காண். (40)

தேக முதலனைத்தாய்ச் செப்பிடுந் தத்துவங்கண்
மோகங்கொள் பௌதிகமா முற்றுமிவை—போகமெனக்
கொள்ளுகின்ற விம்மயக்கைக் கோதெனநன் காநாய்ந்து
தள்ளுதறக் கோர்க்கணியாந் தான். (41)

முத்திதனக் கன்னியமாய் மோகித்து மூர்த்திமுதல்
சத்தியமாய்க் கைக்கொண்டு தான்கலத்தன்—முத்தியல
வென்றபெரி யோர்சொல்லை யெண்ணித்தா ஞயிலங்கி
லன்றே சுவானுபவ மாம். (42)

தெரிவித்த லெற்றுக்குத் தேர்ந்தவெமக் கிங்கே
தெரிநீரென் சாஸ்திரியெனச் செப்பி—பெருமையுற்று
நாட்களெலாஞ் சென்றபினர் நம்மாலென் னுகுமென்பீர்
கேட்பதனை நன்கிழந்த கீழ். (43)

தெரிவீர் சரித்திரங்க டேசமுதன் மூன்றுந்
தெரியீர்தா னென்று தேடிப்—பெரியோர்போற்
சாதித்து நிற்பீர்க டக்கோரல் லார்நமக்குப்
போதித்தென் காண்பீர்கள் போய். (44)

நம்மி லிலாததினை நோக்குங்கா றசர்வமுந்தான்
நஞ்சொருபந் தானன்றே நன்னுணர்வீர் – நம்போன்றார்
ஞானா னவனென்றே நின்றுழல்வ ரென்கண்டோ
நானேநா னுயிருக்க நன்கு. (45)

காணுந் திரியைத்தைக் கைவிட் டறிவிதெனப்
பேணிப் பலஞான்றும் பிரம்மையின்றித் - தானுவைப்போற்
றன்னை நிறுத்திச் சமமாகப் பார்ப்பீரே
லென்னபிழை யுண்டாகு மீண்டு. (46)

பாராதி பூதத்தைப் பார்த்திருக்கி லன்னியமாய்
நேராதே தற்சொருப நிச்சயமாய்ப் - பேராது
பற்றிப் பழகுவிரேற் பன்ஞான்றுந் தற்சகர்தா
னுற்றிடுதற் கென்னைய முண்டு. (47)

உய்வதற்கே தென்னவெனி னுண்மை யுணர்வடிவாய்
வையப் பலகாற் பழகுவதே—செய்வினைதா
னீதன்றி வேறில்லை யெச்சாத் திரக்கருத்துஞ்
சாதிக்கத் தக்கதிதே தான். (48)

ஆரென்று தன்னைத்தா னுங்காங்கு நின்றுணரிற்
பேரேது தானெனற்குப் பேணுங்கா—லூரேது
முண்டோவெஞ் ஞான்று முரைப்பதெவ னின்னுனென்
றுண்டு திரிவதற்கே யோது. (49)

நாடுந் தனையன்றி நாடுபவை வேறிலையே
நாடுவதென் பல்லுருவை நாணுது—வீடுமக்கிங்
கெங்ஙனந்தான் கிட்டுமோ வேமாந்தி ரையையோ
பங்கமின்றி வாழ்வீரோ பார்த்து. (50)

தன்னிலையை முன்னிலையாய்ச் சாற்று மயக்கொழித்து
நன்னிலைய தாயிலக நாடுவீர்காண்—டுன்பமிலார்
விட்டுப் பிராக்கில் விரிந்திருப்போர்க் கெஞ்ஞான்றும்
விட்டிடுமோ சென்மபய மெய். (51)

நாட்ட மெதுவென்று நாடுவது தன்னையலா
லேட்டுணர்வி லெஞ்ஞான்று மேய்ந்திருக்கில் — வீட்டுநெறி
கூடுமோ சற்குருதாள் கொண்டு நனியுழைத்து
நாடுதலிற் றேர்ந்துய்மி னன்கு. (52)

இங்கங் கெனாதபடி யெங்கு மொருபடித்தாய்த்
தங்கி யிலங்கிடுமே தானென்னல் — மங்காது
பார்க்குமிதை நல்லோர்க்குப் பாசமுறு கற்பனைக
டர்க்கமுள சொப்பனமாந் தீது. (53)

எண்ணில் தமையறிவா யெங்கெங்கு நன்குணரிற்
பண்ணுங் கருமத்தின் பான்மைகடா — நண்ணிடுமோ
விவ்வுளவு தோன்றும லென்கற்றீர் நம்மவர்கா
ளெவ்வமுறு றுக்கீர்ப்பிற் கே. (54)

கெட்டிபொரு ளீதெனவே கேட்டெனி யன்புற்றிங்
கெட்டியெவி தத்தேனு மின்பமதாய் — நட்டமின்றி
சாதிக்க வல்லமையார் சற்புருடர் தெய்வமிதை
வாதித்த லால்வருமே வம்பு. (55)

பாராமற் கற்பனையைப் பற்றற்றான் றன்னியல்பைத்
தாராள மாயுணரச் சாராமற் — பூராய
மெல்லாம் புகலுவதா லேனைகலு நம்மடமை
பொல்லாங்குக் கேகிற்பீர் போந்து. (56)

எண்ணித் தனையாரென் றேட்டிற்கா ளுதென்றும்
நண்ணித் தனதுரிலை காடிவரில் — விண்ணுருவாத்
தோன்றுமறி வாகத்தா றுயவர்பா லெஞ்ஞான்று
மூன்றியது வாய்மின்மி னுற்று. (57)

எப்பொரு ளத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவென்றே—செப்பியதை
சார்ந்துவந்து தக்கோராற் றானேதா னாயிலங்கித்
தேர்ந்திருத்த லெஞ்ஞான்றே சீர். (58)

தூல முதலாகத் தோன்றுமுரு வந்தன்னைச்
சாலப் படித்திருந்துஞ் சார்பாகச்—சீலமுற
வோதி யுணர்வீ றுயர்நூலைக் கைவிட்டு
வாதிபித லாலென்றும் வந்து. (59)

தூலமுத னல்ல சொற்கர்த்த நானென்னுஞ்
சாலவுணர் வைமறந்து சாஸ்வதமாய்—மூலப்
பிரகிருதி யிற்றோய்ந்து பேய்போல்வா யாடி
விரிவுற்றீர் சென்மவகை மெய். (60)

சாதிவர்ண மாச்சிரமந் தம்மாற் றமைமறந்து
நீதியினைக் கைவிட்டு நேர்ந்தபடி—யோதுகுரு
வாகமதிப் பீரன்றி வையகமாங் கற்பனைகள்
சோகமெனக் கொள்ளீரே தோய்ந்து. (61)

வெற்ற வெளிதன்னை மெய்யுலகாக் காண்பதுவோ
கற்றகல் விக்கழகு காதலுடன்—முற்றுணர்ந்தீர்
மக்கட் பிறவி வருத லெளிதல்ல
தக்கோர்தாட் சேர்மின் சரண். (62)

கற்பிதத்தை மெய்யென்னக் கண்ணில்லா மாந்தர்கட்குச்
சொற்பிதற்று லூட்டுஞ் சுருதியெலாங்—கற்பனையே
தானேதா னாவதற்குச் சாற்றியவை கற்சுருதி
யேனோ விதற்குமுர ணீங்கு. (63)

வட்டுப் படிப்பாள ரெங்கு நிறைந்திருப்பார்
நாட்டுகின்ற தங்கிலையை நாடாமற்—றேட்டமுறுஞ்
செய்மை யணிமையிலாச் செம்பொருள்கண் ணுற்கண்ட
வாய்மையோ ரேசிலர்கண் மற்று. (64)

சொற்சா துரியத்தாற் றேன்றுமோ தற்பாவங்
கற்பிதங்கள் யாவுங் கரைந்தபினர்—தற்பதத்திற்
ருனு விளங்குவிரேற் சாரீர் மயக்கமதில்
மேனுக் குறுவீர்கள் வீடு. (65)

ஒன்றென் றிரண்டென்று மோதுமுயர் தாழ்வென்று
நன்றென்றுந் தீதென்று நாடாமல்—வென்று
வருவிகற்பந் தன்னைநனி மாய்ப்பீரேல் நும்பால்
புருடார்த்த நான்கும் புகும். (66)

இச்சைவச மாவா ரெவரோ பிறவிதனை
மெச்சி யடைவர் மிகுதியோர்—சிச்சீ
கடையரவ ராவரெனக் கைவிட்டு நீவி
ரடைவீர் சொரூபநிலை யாங்கு. (67)

இச்சை வசமாகா ரெய்தார் பிறவிதனை
பிச்சை புகினும் பெரியோர்கள்—மெச்சமனஞ
தெய்வ மிவரைநீர் சேரிற் பெருதநிலை
யுய்வீர் சொரூபநிலை யோர்ந்து. (68)

சித்த சலனமுளோர் சேரார் சிவநிலைஎய்ச்
சித்த சலனமற்றேர் சேருவர்காண்—பித்தரெனச்
சொல்லி னவரையயற் றெந்தமுற்றுப் பாழ்படுவீர்
கல்வியென லீதோ கசடு. (69)

கல்லா ரெனினு நனிநல்லர் கற்றோர்முன்
சொல்லாட மோனத்தாற் றூவெளியாஞ் – சொல்முடிவைச்
சோதித் திலங்காது தூர்வழக்கைச் சொல்லிநிதம்
வாதிப்ப தாலென்றே வாழ்வு. (70)

கற்றோர்தம் நன்னிலையைக் கண்டின் புறுதற்குப்
பெற்றோ ரலரயலைப் பேறுண்டாய்ப்—பற்றுதற்கே
யிந்நெறி நன்மைதா னென்றுணரா விட்டுவிடி
லெந்தவிதத் தாளாவீ ரீங்கு. (71)

நானே யனைத்திற்கு நாடு மிடமாகு
நானிலா வெல்லையிலை நாடுங்கா—ஞனெனலை
யெட்டா திருக்களவு மேய்ந்திலங்கு மோசொரூபம்
தட்டிடுமென் றெண்ணுவீர் தாம். (72)

நாஞன வென்றனக்கு நாடுபொருள் வேறுண்டோ
நானேநா ஞகு நவில்வதெலா—நானெனலை
யெட்டாதா லென்று மிழிந்தபிராக் காவீர்கள்
கட்டுண்டு கேட்டுய்வீர் காண். (73)

காண்பா னெனுகாட்சி காணு பொருண்மூன்றாய்
மாண்பாந் தமைமறந்து வாதிப்பீர்—காண்பானைக்
கண்ணுறின்மூன் றென்றுண்டோ கற்றபுல மைத்திறத்தீர்
கண்ணுவதென் றோவிதனை நன்கு. (74)

இறையெனலை நானென்ன வெம்மதத்து மில்லை
யுறையிறைதா னுமென்றே யான்ற—துறைதெரிந்து
சொல்லினு ரக்கிதிகள் தோடமுமுண் டோவறியில்
வல்லதன்றென் றேனுரைப்பீர் வாது. (75)

இறையெனலை வேறென்ன வெம்மதமு மென்பீர்
இறையெனரு ஞன்றவிர வின்று—நிறைசுருதி
யத்துவித வத்துநிலை யான்றவர்யாற் கேட்பீரே
வித்துவிதஞ் சாதிக்கி ரீங்கு. (76)

உள்ளதெனன் மாறுதின் சோர்நான்கு காலத்து
முள்ளதெனக் கற்பிதத்தை யூகிப்பீர்—கொள்ளுதற்குச்
சிந்தைதனி லெட்டாதாற் றேர்ந்திருப்பீர் பாவனையா
லிந்தவிதந் தானே விறை. (77)

பாவப் படும்பொருளோ பார்க்குபொரு ளெஞ்ஞான்றும்
பாவனையெல் லாமொருங்கே பார்க்குங்கால்—கேவலத்தும்
பொய்யாமே காணிற் புறநோக்கங் கொள்ளீரே
னையீர் விசாரணையி னன்று. (78)

உள்ளஞ் சுயஞ்சோதி பொவ்வொருவர்க் கும்மென்னிற்
கொள்ளுஞ் சுகமிஃதே கூறங்கால்—கள்ளமனந்
தன்னைக் கரைத்துத் தனித்திருப்பார்க் காருமே
பன்னியவவ் வாநந்தப் பாக்கு. (79)

(இஃது சத்திலக்கணம்.)

சென்மாந் தரத்துவினை செய்துசெனித் தேனென்னிற்
சென்மாந் தரமிலனேற் செப்புவனே—சென்மந்தான்
துன்பமென வெண்ணித் தொலைத்துசுகங் கொள்வனெனின்
பின்கா லிவனிலனே பேர். (80)

(இஃது சித்திலக்கணம்.)

தூலப் பொருடன்னைத் தோற்றுவித்த விக்கண்ணேற்
றூலப் பொருளல்லாச் சூக்குமத்தை—மேலாகத்

தோற்றுவித்த லெக்கண்ணோ சொல்லுஞ்சித் தாங்கண்ணோற்
சாற்றுவிரோ மாறாகத் தான். (81)

(இஃது ஆநந்தவிலக்கணம்.)

தூக்குரிய மித்தக்காற் றுக்கத்தி னிற்பவனைக்
காக்கப் படிலின்பங் காணுமே—நோக்கினிலவ்
வாநந்த மெவ்வுயிர்க்கு மார்ந்திலங்க லாலென்று
மாநந்தம் பொய்யாமோ வாங்கு. (82)

ஆத்மாவில் லாக்கால மாகுமே னின்றுணர்த
லாத்மாவன் றேவதனை யாராயி—னாத்மாவா
நந்தமன் றேயென்னி னுட்டிலதேன் பிர்ம்மமென
வந்தத்தி னுன்மறையு மாழ்ந்து. (83)

அரியரபிர்ம் மாதியர்தம் மான்றவநு போகம்
விரிவா யுரைத்தவற்றை வீணென்—றுரைத்துதமைக்
காணு தயலெனலைக் கண்டுமோ கித்துழன்று
கோணலுற்றுப் போவதென்னோ கூத்து. (84)

தன்னேட்டைத் தானறிதல் சாற்றுமது பூதியதாந்
தன்னேடல் லாவயலைத் தானுணர்த—லென்னமதி
தன்னேட்டைக் கண்டவரே தாம்பெரியோர் காணுதா
ருன்னுதற்குப் புன்சிறியோ ருற்று. (85)

அறிவி னிலைதன்னை யாழப்பேர் திந்தாஞ்
சிறியோர்கொள் ளார்சிந்தை தேற—நெறியினைத்தம்
மிட்டபடி கொள்ளிலோ வெங்குதிக்கு மாநந்த
மட்டிதனத் தாலமோ மாண்பு. (86)

சத்துசித்தா னந்தமெனச் சாற்றுகுணம் வத்துவினுக்
கொத்து விசாரிக்கி லொன்றாகும்—பித்தோர்
குணமற்ற வத்துவிற்குக் கூறுவதென் னானுங்
குணபேத மூண்டெனவே கொண்டு. (87)

பட்டியிட பத்தைப் பதைப்பற் றிருப்பதற்குக்
கட்டேக்குள் ளாக்கல்போற் காவன்மறை—சிட்டர்தம
தெண்ணைப் படிசென் றிழுத்துப்பின் னாங்கவலைக்
கண்ணுளரா யாக்குவிக்குங் கண்டு. (88)

சுருதியற்ப மேன்மையெனச் சொல்லு மிரண்டிற்
கருதுங்கன் மம்பக்தி காட்டும்—பிரிவான
வற்பச் சுருதியதா மார்ந்தமேன் மைச்சுருதி
கற்பிக்கு ஞானங் களித்து. (89)

தனுகரண நானாகச் சாதித்து மெய்யாய்ப்
பினர்புவன போகமதைப் பேணித்—தனதெனவே
நின்றுழலு மிம்மடமை நீங்க விசாரித்தே
யென்றுகமை நாடலென்றே வேய்ந்து. (90)

இவ்வாறு மேன்மே லிச்சை வசமாகி
யொவ்வாத்தன் றேகமதி லூக்கமுற்றுப்—பவ்யமெனல்
வேறிலையென் றீதன்றி வேண்டிக்கன் மம்புரிதல்
கூறுகன்ம காண்டக் குணம். (91)

ஆண்டானை நாடி யகமமதை நன்கொழித்துப்
பூண்டு திருவடியைப் போற்றியுளம்—வேண்டாது
தேகாதி போகமதைச் செப்புவை ராக்கியத்தா
லேகவிட்டுக் குன்றிருப்ப ரேய்ந்து. (92)

ஆண்டானென் றுந்தம்மை யடிமையென் றுங்கருதி
வேண்டியே பூசித்தல் வேறாகக்—காண்டலுற்றுக்
கொள்ளுமிஃ தின்பமென்றே கூறும்பத் திக்காண்டம்
தள்ளுமிது தீர்ப்பாமோ தான். (93)

சிருட்டி யனைத்தினையுந் தீரவுண ராது
திருட்டியினை யுன்முகத்திற் சேர்த்து—மருட்டன்னைச்
சற்றுங் கெடுக்காது தன்விகற்பாம் பாவவொளி
முற்றுமுண்மை யென்பார் முதிர்ந்து. (94)

இந்தவநு போக மெளிதில் வாராதெனினுஞ்
சொந்தவநு போகமாஞ் சோதிக்கில்—வந்தவிரு
பற்றை வெறுத்துநீர் பார்ப்பீர்க ளும்முண்மை
யுற்றயோ காற்பலனுண் டோ. (95

கன்மபத்தி காண்டத்திற் கண்டிடுமே போகமதை
நன்மையா மோவிஃது நாடுங்கா—லின்புருவா
யார்ந்ததா னுஞ்சொரூப மன்றிவே றில்லையெனக்
கூர்ந்தனா னத்துரைக்குங் கொண்டு. (96)

அநுபவநூற் சுத்தி யறிவாரை யென்று
மநுபவிக ளென்றென்பா ரார்ந்து—தனுவளவா
நின்று சுகிப்பவர்க ளிர்மூட ராமிவர்கட்
கென்றுவரு மோமதிதா னீங்கு. (97)

உத்திக்கில் கொத்திருக்கி லொவ்வுமெய் நூலேனும்
புத்தியுளோ ரென்றும் புறக்கூறு—சித்தனையிற்
றுடிப்போ ருத்திதனைச் சொந்தமுறு ரெஞ்ஞான்று
மீடாகார் நல்லோர்நட் கேய்ந்து. (98)

இக்காலந் தோன்றியநூ லிக்காற்செல் லாதென்னி
லக்காலந் தோன்றியநூ லஞ்ஞான்றும்—பக்குவர்க
ளேலா திருக்கின்றே லிங்காரு மேலார்கள்
சாலப் படித்திருந்தேன் சார்ந்து. (99)

என்றுமவி வேகத்தை யேற்பவர்க ளேலார்க
ளொன்றும் புதுநூலே யுண்மையிதே—நன்றாகா
திவ்வனர்த்த நல்லோர்க ளேற்பாரோ வோர்காலு
மெவ்வமுறு மோவிதனுக் கீங்கு. (100)

உத்திக்கு மாறின்றி யோதுநூல் யாதெனினும்
பதியுட னேற்பாரே பக்குவர்கள்—பித்தரெலாம்
வித்யாசங் கொண்டுளத்தில் வீணாம் பொறாமையுற்றுத்
தத்தளித்து நின்றுழல்வார் தாம். (101)

முன்சொன்ன நூலோ முழுது மநுபவமாம்
பின்சொன்ன நூலதுபோற் பேணாது—கன்னெஞ்சர்
கல்விகற்றுச் செய்ததெனக் கண்டபடி யேயுளர்வர்
சொல்செருக்காற் காணார் சுகம். (102)

கல்வியிலா தெவ்வன் கருத்தமைத்து நூல்செய்வார்
கல்வியின்றிச் செய்வதுஉங் கண்கூடு—புல்லறிவாற்
சொல்லுவர் கல்வியெனச் சோதனையில் லாக்குருடர்
வெல்லுவரோ கற்பனையை விண்டு. (103)

ஊகமுள தேற்சிறவ ரோதியநூல் கொள்கவென
மோகமில் லாவறிஞர் முன்னுரைத்தா—ரேகமெனக்
கொள்ளாம லேயனர்த்தங் கூறுபவர் மாறாகக்
கள்ளவநு பூதியராங் காண். (104)

ஊகமில தேற்பிரம ஞோதியாகல் வாக்கெனினு
மேகவிடு வாரறிஞ ரேற்காமன்—மோகமுனோர்
முன்பின்னு யாது முரணெனினுங் கைக்கொள்வா
ரின்னவர்கட் கென்சிறப்போ வேச்ச. (105)

இத்தகைய ஞாயமதை யீங்கோதி லன்னவரைப்
புத்தியின்றிச் சிறியே போவென்பர்—சத்தியமாய்ச்
சொல்லிடினுங் கேளாரே துன்மதியோர் மூதுணர்ந்தோர்
மல்லிடு வாரோ மதித்து. (106)

கானனீர் நாணரவு கந்தர்ப்ப பட்டணநன்
வானலர்பூ கோடுமுயல் வந்திமகன்—மேனிவிளங்
கிப்பிவெள்ளி சொப்பனவூ ரேய்ந்ததா னுப்புருடன்
செப்புமிவை யென்றுமிலை தீர்ப்பு. (107)

தூலமுத லாகவே தோன்றுமுக் காட்சிகளுங்
காலநான் காலுங் கலங்காத—மேலுணர்வு
சாட்சியா கும்மிதனைத் தானாக நீமதிக்கிற்
காட்சியா வுங்கனவாங் காண். (108)

பந்தமுத்தி வேறாய்ப் பகர்வர் தன்மைமறந்தோ
ரிந்தவிரண் டும்புறம்பா யேலாரே—தந்தமதி
கொண்டுதமைக் கற்றோர் குவலயத்திற் பாமரர்கள்
கண்டபடி வாதிடுவர் காண். (109)

தானே யனைத்தாகுந் தன்னி லிலாதநிலை
தானே தனித்து நிற்குஞ் சாட்சியா—னானேதா
னென்றுண்மை யைவிகசித் தேயசொலி னுங்கேளா
ரென்னுவார் கான்மிருக மே. (110)

உங்கணா லெங்கணா லுண்டென் றுலகதனிற்
றங்குமபி மானங்க டாமொழியார்—சங்கையிலார்
க்ஷேமநெறி நாடாது நித்தியமுஞ் சங்கித்தோர்
தாமபிமா னத்துளர்வர் தான். (111)

அங்கிங்கென் னாத வறிவா னெவனென்னுஞ்
சங்கைதனை நீக்காது சந்ததமு—மெங்கணுமே
யில்லவற்றை யுள்ளதென வேமாந்து மேகெடுவர்
வல்லறிவ ராவரோ மற்று. (112)

ஞாயநெறி நாடாதார் நம்பிக்கை போதுமென்பர்
ஞாயமில்லா நம்பிக்கை நாடுவரை—நேயரெனக்
கொள்ளிற் பிரமையுறார் கூடுவரே முக்குற்றந்
தள்ளாதனன் றேயிவரைத் தாம். (113)

சுட்டற்ற தன்னைத்தான் சுட்டுடையதாக் கொண்டு
மட்டின்றிக் காணா மதிமயக்கை—விட்டுவிடற்
கொவ்வார்க ளிந்நிலனி லுண்மையிலா ரென்றொன்று
மொவ்வுவரே யான்றோர்க ளோது. (114)

சோதிக்கார் தம்மைச் சுத்த வெளியெனவே
வாதிப்பார் கண்டபடி வாய்மையின்றி—நேதிசெயின்
காண்பார் தமதுருவைக் காணாத் தடிபாவர்
வீண்பிறவி கொள்வர் மெலிந்து. (115)

சாதுபோற் காண்பார் சமரசத்தைக் காணாது
நீதமிலாத் தம்மரபி னிற்பவரைப்—பூதியினைப்
பெற்றுளோ ரென்றுநனி பேசுவர்மற் றோர்மரபைக்
கற்றுணர்ந்து சொல்வரென்பர் காண். (116)

அறிவின்பம் வேண்டி யயலின்பம் வேண்டா
தறிவாக வீங்கனைத்து மாக்கிப்—பிரிவின்றிக்
காண்பார்கள் வேறாகக் கண்டுகெடுப் போரவர்கள்
மாண்பில்லாப் புல்லறிவோர் மற்று. (117)

கண்டவர்விள் ளாரென்னிற் காணுதார் சொல்லுவரோ
கண்டவரே சொல்லக் கடமையதாங்—கண்டவர்கள்
சொல்லார்க ளென்னின்முன் சொன்னவரெல் லாக்காணுப்
புல்லறிவ ராவாரோ பொய். (118)

விண்டவர்கள் காணுரேல் வேறாகு மேவத்து
கண்டவரென் னற்காமோ காணுங்கால்—விண்டவர்கள்
சொல்வவெலாம் பொய்யாமோ சோதிப்ப ரேலிவற்றைச்
சொல்லுவரோ விவ்வண்ணந் தோய்ந்து. (119)

எட்டா நிலைதன்னை யெய்ந்துபா ரென்றுமறை
எட்டியுரைத் தற்கர்த்த மேதென்னில்—தட்டிப்
பிரியாப் பிரமைதனைப் பேதிக்க வான்றோர்
இருதா ளிணையடைத லே. (120)

அறிவன்றி யாதுமிலை யாராயி னென்று
மறிவே யனைத்தாகு மாங்காங்—கறிவதனை
விட்டுணரி னெவ்வயலு மேவும் பொருளாக
எட்டுவரா ரிவ்வறிவை யீங்கு. (121)

காணுஞ் சடமனைத்துங் கண்டு கழித்திலங்கிற்
காண்பானுக் கோர்பொருடான் காணுமென்றும்—காண்பானைச்
சிற்றறிவா னென்றும் செப்புவர்வி சாரிக்கார்
உற்றறிவோ ரொப்பா ரொருங்கு. (1]22)

அறிவானைச் சிற்றறிவா ளாளிலநுட் டித்தோ
ரறிவை யகண்டமென்றே றௌல்—வெறிதொழிலீர்
இல்லாத காரணத்தை யென்றுமுரைப் பீர்மறைகள்
சொல்லியதோ நுஞ்சார்பிற் றேய்ந்து. (123)

அறிவான் சொரூபமதை யாய்ந்துணர்ந்து நிற்றற்
கறிவன்றி வேறிலையே யந்தோ—வறிவென்னல்
சிற்றுருவோ பேருருவோ செப்புதற்கு வாயுண்டோ
சற்று மதியிலிர்காள் சார்ந்து. (124)

தேடுபொரு டானகத் தேராம லேநாளு
மோரிடியுழன் றேபலவா மூர்தோறு—நாடியிவ
ணென்றுவரு மோவென்ப ரெல்லையிலா வின்பமெனல்
குன்றுமதி யுள்ளோர் குறித்து. (125)

நாட்டின் விசாரணையை நாடுகிறீ ரந்தோநாம்
வீட்டின் விசாரணைக்கே வேறானேம்—காட்டுகதி
நம்பிக்கை யன்றுகா ணும் பொருளுண்மை
வம்பின்றிக் காணின் வரும். (126)

நாட்டின் விசாரணைக்கே நாடோறு நேரமின்றே
வீட்டுவிசா ரம்மெமக்கேன் வீணென்பர்—நாட்டமுளோர்
சொல்லா ரிவர்போலச் சொந்தவிசா ரத்திற்கே
பல்காலு நின்றுழைப்பர் பார்த்து. (127)

சாக்கிரமுஞ் சொப்பனமுஞ் சாற்றுஞ் சுழுத்தியுந்தான்
தாக்க வனுபவிப்பார் சத்யமிலோர்—நோக்கின்றிச்
சொல்லுந் துரியங்லை சோதித்தே யின்புறுவர்
பல்காலு முத்தரவர் பாங்கு. (128)

தெரிவிப்பா ரில்லையெனிற் றேடியுமை வந்து
தெரிவிப்போங் கேளென்று செப்பார்—தெரிவிப்போர்
என்னைத் துணைகொள்ளென் றெங்குதா ளுர்மொழிவர்
மன்னியவிப் பூமேல் வலிந்து. (129)

பிறப்பிறப்பாந் துக்கமது பேர்ந்தொழிய வேண்டின்
மறப்பெனலை நன்குணர்ந்து மாற்றற்—சிறப்பாகு
மிந்த வுளவறியா தென்கற்றீ ரையையோ
வெந்தநலஞ் செய்விக்கு மின்பு. (130)

தேகந்தா னென்னுந் தெரிவே யறியாமை
தேகமன் றென்றே திடமுற்று—யோகமதிற்
கண்டுரைத்தார் தஞ்சொருபங் காணு ரெவரேனுஞ்
சண்டிகளுக் கொப்பாவார் தாம். (131)

தேகந்தோன் றற்குத் தெரியாமை காரணமா
மோகமதை நன்கொழிக்கா மூடரவர்—மாகமதைக்
கண்டதுவாய் நின்றிலகக் கற்றபெரி யோர்கள்பாற்
றொண்டுசெய்து கேட்பரோ தோய்ந்து. (132)

உபாதிபற்றி வெவ்வேறு வுண்டென்பர் வத்து
உபாதியென லுண்மையதா யுண்டோ—வபாவமதே
யாதலா லிவ்வனர்த்த மான்றது லாலுழைப்பா
லேதமின்றி நீக்கிடுவீ ரேய்ந்து. (133)

அறியாமை யாகு மனவின் மதங்கள்
அறிவின் விகற்பத்தா லன்றோ—குறியாவஞ்
சொல்வார் சொருபமெனச் சோதிக்கா ரெஞ்ஞான்றுங்
கல்வியிலு லென்னுவார் காண். (134)

அங்கிங்கென் றெண்ணு தகம்புறமின் றெஞ்ஞான்று
மெங்கெங்கு மென்சொருப மேய்ந்தவெளிற்—றங்குநின்ற
விவ்வுலக மும்யாவு மென்னையன்றி வேறுமன்றென்
றெவ்வுதற்கே னையமுள தோ. (135)

அறிவுதித்த லென்று மறிவொடுங்க லென்று
நெறியிலார் கூறுவர்கா ணித்த—மறிவென்னன்
மாரு திருக்க மதிமயக்காற் சொல்வதெவன்
தேரு ருழைத்துழைத்துச் சென்று. (136)

பொன்னிடத்துத் தோன்றியசீர்ப் பொற்பார் பணிபோல
வென்னிடத்துத் தோன்று மிருமுலகம்—பொன்பணிதான்
வேரு யிருக்கில் வெறுமுலகு மெற்கயலாய்
மாரு யிருக்குமே மற்று. (137)

பொன்னிற்றேன் றம்பணிகள் பொன்னன் றிலாததுபோ
லென்னிற்றேன் றும்யாவு மென்னையன்றி—மன்னியதில்
மறந்தே விவகரிப்பர் மக்கட் பிறவியுற்றுஞ்
சிறந்தநிழ வேசரியாந் தீர்ப்பு. (138)

சாக்கிரத்திற் றேன்றுஞ் சகல வநுபவமுந்
தாக்கமெய் யாக்கண்டு சாதிப்பர்—யோக்கியமில்
மூட ரனலொக்சு முற்றுமே சொப்பனமாய்க்
கோடலன்றே தக்கோர் குணம். (139)

சாக்ராதி லெட்சியத்திற் சாரம வுண்மையதாய்
நோக்குவர்தஞ் சாட்சியதா நுண்ணுணர்வை—தாக்குறினுங்
கானனீர் போலவே காண்பார்க டக்கோர்க
ளேனோ வவர்க்குண் டிழுக்கு. (140)

அலையாதி யோர்முதலா வாமோ சலத்தி
னிலையறியார் காண்பார் நிசமாய்—சலமதின்கட்
டோன்றி யழிவதனைச் சோதிக்கின் வேறன்றே
யூன்றுவர்கா ணல்லோர்க ளோர்ந்து. (141)

மலடி மகன்போலு மாண்பா முலக
மிலவே யிலையென்னி லேலார்—நிலையறியார்
தன்னுண்மை கண்டெக்கத் தக்கவரோ வீங்கவர்க
ளுன்னுதலில் லாமையினா லுற்று. (142)

பணிநாட்டத் தாற்பணியைப் பார்ப்பார் பொருளாய்க்
குணிநாட்டத் தெங்குளதோ கூறிற்—றுணிவாகக்
கற்பனையென் றேற்பமெனின் காணுஞ் சகந்தீர்க்க
சொற்பனமாய்க் கொள்வீர் துணிந்து. (143)

மண்ணை மறந்து மதிப்பர் சடமாக
வுண்மையிஃ தாகுமோ வோருங்கான்—மண்ணிற்
கடமிருக்கக் காட்டுவரோ கண்ணிழந்தா ரென்றாற்
றிடமெனன்மண் ணன்றோகாண் தீர்ப்பு. (144)

சொன்மாத் திரமாகுஞ் சோதிக்கி லெவ்வுலகுஞ்
சின்மாத் திரப்பொருளாய்த் தேருமோ—தன்முயல்வாற்
பந்தமுத்தி யுண்டென்று பார்ப்பரோ தற்கண்டார்
சிந்தைபற்று நிற்பார் தெளிந்து. (145)

வெளியன்றி யுண்டேல் வியனுலக மென்னல்
வெளியன்றிக் காட்டுவிரோ வேறாய்—வெளியின்கட்
டோற்றுங்கா லந்தேசஞ் சொல்விசித்தி ரங்களெலாஞ்
சாற்றுவர்பேய்த் தேரனவே தான். (146)

வாதித்தற் கன்றே வழிபடுவோ ரோதுவது
சாதித்தற் கன்றோதற் சாட்சியினை—சோதித்துச்
சற்றுங் கலங்காது தானேதா னதலே
கற்றதற்கு நற்சிறப்பாங் காண். (147)

ஞானமுள தீரரென்போர் நன்கில்போ கங்கொண்டு
மீனமுறா ரென்றுஞான் றுமின்பமெனத்—தானபூந்திக்
கோரசம் சாரக் குறைகடலை மூடரவர்
பாரமென நீந்தார் பதைத்து. (148)

வாசனைக ளாம்பந்த மாளிலவை முத்தியெனச்
சூசனையாக் காண்பார்கள் சொந்தமுளோர்—பேசரிய
முத்தியதை வேறாக மோகிப்பர் தம்மைவிட்டோர்
சத்தியமாய் வேறில்லை தான். (149)

சரீர நழுவுகையிற் சஞ்சலமே காணுஞ்
சரீர நழுவுமுனே சான்றோர்—பிரீதிதனைத்
தாரதனை மாதிகளிற் றம்மையா ரென்றுஞான்றுந்
தீரத் தெளிந்ததனூற் செனறு. (150)

திரிகரணந் தானொத்துச் செய்திடுவர் கன்ம
முரிமையுளோர் போகமதை யொன்ற—திரிபில்லோ
ரிக்கன்மஞ் செய்திடினு மேமாறார் தம்முருவை
யிக்கருத்தைக் கொள்வதற்கென் னேச்சு. (151)

கத்தாபோக் தாவாசக் கண்டுசுகிப் போர்களெனும்
பித்தரிவர்க் கெவ்வனறும் பேதைமதி—புத்தியுளோர்
தோறறு முபாதிகளைச் சொற்கற் பனையாக்கி
மாற்றிடுவ ருண்மயக்கை மற்று. (152)

எல்லா வுருக்கண்ணு மேய்ந்து விவகரித்து
மல்லாரும் கற்பனையில் மாழ்கரே—நல்லார்கள்
சொல்லிடினுங் கேளாமற் றாடிப்பர் கீழ்மக்கள்
வல்லரிவ ராவரோ மற்று. (153)

அரியரனார் நேரே யமர்ந்துரைத் தாலும்
விரிவாகு மேமனந்தான் வீணும்—பெருமையுளார்க்
கெஞ்ஞான்று மேயிவர்க ளெட்டுதறகுத் தன்னுண்மை
யஞ்ஞானத் தாவாமோ வாங்கு. (154)

உற்றதுவி தம்முதலா யோதுவதுண் மெய்யெனவே
சற்றல்லா சித்தாந்தந் தானெதுவோ—முற்றுமே
சோதனைக்கி யைந்திலகுந் தொந்தமிலா வத்விதமற்
றீதிரணடுஞ் சொல்வாத மீங்கு. (155)

ஆரணங்க ளேடு மரும்பொருளை யாயாது
தாரணைதான் வந்தவர்போற் றமுவந்து—கோரணைகூத்
தாடு மருளர்களா யாங்காரருங் கூட்ட முற்றுப்
பாடுவதா லென்னும் பயன். (156)

பல்லோர் பழியுடலைப் பாவிப்பீர் நானெனவே
கல்லா தவர்போலக் கற்றுணர்ந்தும்—நில்லாம
னெல்லாங் கற்பனைக்கே நன்கொழிக்கிற் போதகர்காள்
கோளுக்கே யாளாவீர் கூ. (157)

தன்னைவிட் டன்னியத்தைச் சார்ந்திலங்கற் சத்தியமோ
தன்னைத்தான் சார்ந்திலங்கற் சத்தியமோ—வுன்னுங்கா
லன்னியமெல் லாம்பொய்யா யார்ந்திருக்குந் தன்னிருப்பை
மன்னுவதே சத்தியமா மற்று. (158)

நானலா வூனுடம்பை நாடிநலம் பெற்றதென்னோ
நானான வுள்வெளியை நாடினா—லீனமெனுங்
கற்பிதங்கள் யாவுங் கழன்றுபே ரின்பமெனு
மற்புதந்தான் வாய்த்திடுமே யாங்கு. (159)

பெண்டுபிள்ளை யாதி பெறும்பேறே யுண்மையெனக்
கொண்டு நடித்துக் குலாவுவதாற்—கண்டதென்னோ
நானவா னின்னதென நாடாதிங் கோர்ஞான்று
மேனிருப்பீ ரிவ்வுலகி லேச்சு. (160)

போதிப்பீ ரெஞ்ஞான்றும் பொய்மைமெய் யாமயங்கி
சாதிப்பீர் கற்பனையைச் சந்ததமு—மேதினியி
லிவ்வாறு நீரிருக்கி லெங்ஙனயோ நும்மியல்பு
செவ்விதாய் நன்கொளிருஞ் சேர்ந்து (161)

பட்டும் பயனில்லை பாழுடற்கென் றூர்பெரியோர்
விட்டவர் சொல்லை விடயத்திற்—கெட்டுந்
தெரியீர் சுகமெனலைத் தேடுவதென் னென்றும்
பெரிதோவிவ் வையகசசப் பெட்பு. (162)

தேக மொருபொருளாய் செய்வீர் பலகோலக்
தேகமண் ணென்றே தெரிவிக்கி—னாகம்போற்
சிறிவரு வீர்கள் சிறப்பாக வோர்போதுக்
தேறுவிரோ மெய்யின் றிறம். (163)

அறிவானே யாகு மளவிற்பே தங்க
ளறிவானை யன்றியிலை யாயி—னறிவானை
யாயாது நானு மவதிப்பட் டேயுழன்றீர்
தோயாரே நல்லோரித் துன்பு. (164)

நாட்டபே தம்மறியீர் நாணுபே தங்கொள்வீர்
கேட்டறியீர் வீட்டுநெறி கிட்டுவகை—பாட்டறிவீர்
பெண்பிள்ளை யென்பீர் பெரியோரைத் தூடித்துக்
கண்டனைகள் செய்வீர் களித்து. (165)

உண்டென்றே யில்லவற்றை யோர்ந்திருந்துங் கற்றோர்கள்
கண்டனைகள் செய்து களித்திடுவர்—கொண்டதென்றோ
கலலாரே மேலிவர்க்குக் காணுமிடத் தெஞ்ஞான்றும்
நல்லார்க ளென்னுமோ நாடு. (166)

சும்மா விருத்தற் சுகமாகுஞ் சோம்பலல
வம்மா விதன்பெருமை யாரறிவார்—தம்முள்ளே
பெற்றார் மனங்காணார் பேச்சிறந்த மௌனநிலை
யுற்றவரன் றேவிவர்க ளுற்று. (167)

இந்நிலையோர் தம்மை யிகழ்வர் பெரும்படிப்பாற்
றந்நிலையைத் தேறாச் சழக்கரவர்—கனணியரைக்
கண்டு களித்தலுடனே காலமுழு தும்மவர்க்குத்
தொண்டே புரிவர் துதித்து. (168)

அவத்தைகளுங் காட்சிகளு மாங்காங்கு மாறல்
தவத்தையுடை யோரறிந்து சார்வர்—பவத்தறுக்கு
மவ்விடத்தைக் காணுவரே லார்ந்தபுல மைத்திறத்தா
ரெவ்வமறற் கேதுண்டா மீங்கு. (169)

அவத்தை விளங்கற்கிங் காதார நானே
யவத்தைசட மாதலினு லாயி—னவத்தைதனைச்
சாரார் தெரிந்துவப்பர் சந்ததமு நீங்காமற்
பாரார்க்கிங் கென்னுண்டாம் பாழ். (170)

கேட்டல்சிந் தித்தலுடன் கேடிற் றெளிதலிவை
கோட்டமிரு கற்பனைகள் குன்றுதற்கே—நாட்டமதா
மென்று பெரியோ ரியம்பினு ரிந்தநிலை
நின்றிடுவார்க் குண்டென்று நேர். (171)

தெரிந்துஞ் சகலகலை தேர்ச்சியிலா நீவிர்
பிரிந்திடுவீ ருத்தியினுற் பேசிற்—சரியிதுவோ
தொண்டுக ளுரியீர் சொலுந்தோத் திரப்பிரியீர்
கொண்ட குரு வேடரே கூர்ந்து. (172)

உத்திதனக் கொத்திலக வோதுஞ் சுருதியொடு
சத்தா மநுபவமுஞ் சாற்றுமெனிற்—பித்தர்களில்
யுத்தியெனல் வேண்டா ருரைப்பவையே மெய்யென்பர்
ரொத்தமர போவீது ரா னுற்று. (173)

சுருதி யநுபவங்க டோன்றுகைதற் கென்றுங
கருதுகின்ற வுத்திவையமுன் காட்டித்—தெரிவிப்போர்
மண்மீது ஞானியரா மற்றிரண்டு மேகொள்வோர்
கண்கெட்ட வாரியராங் காண். (174)

குருவென்று கூறல் குவலயத்தோர் சேர்த்த
பொருள்பறித்தற் கன்றோ புதுமை—யுருவாருங்
கோலங் குருவாமோ கூடலலாத் தீநடையீர்
சாலமதி யோவுமக்குத் தான். (175)

பொறுத்தற் கடனும் பொதுநோக்கோர்க் கென்றும்
வெறுத்தலே நுங்கடமை வீணாய்—சிறப்பினுறி
யண்டினர்கட் கென்செய்வீ ராதரவென் றிங்கிலனிற்
பண்பிமையற் பார்றுவீரோ பார்த்து. (176)

மெய்யிலங்க நால்வருக்கு மீளா வுவத்தையறக்
கைமுத் திரைகொண்டு காட்டியபோற்—செய்யுநெறி
காட்டித் தெரிவிக்கக் கண்ணுண்டோ நங்கட்கு
நாட்டிற்கொள் வேடமென்றோ நன்று. (177)

பிரிவில்லாச் சாயையெனப் போதான் றேரை
மருவித் தனதுநிலை வாய்த்தற்—கருகமர்ந்தோர்
சற்சீட ராமே ஈதுகுந்தவிவர் முற்றுணர்ந்தோர்
உற்பவந்தா னோர்காலுண் டோ. (178)

தெரிந்து குறிப்பறிந்து செய்வர்சற் சீடா
பரிந்துழைக்கும் பத்மினிபோற் பாங்காய்—தெரிந்தோர்சட்
கிவ்வணமாய் நிற்போரை யேமாத்திப் பொன்பறித்த
லெவ்வமன்றோ சாமிகளுக் கிங்கு. (179)

சிந்தை தெளிதற்குத் தேடிப் பெரியோரைத்
தந்தையெனப் பாவித்துத் தாமுழைப்பா—ரெந்த
விதத்தி லுரைத்தாலும் வீணுங்கீழ் சீடர்
மதித்திருப்பர் கற்பனையின் மாட்டு. (180)

சிந்தை மயக்கே செகமாந் திரும்பாத
சிந்தை தெளிவே சிவமாகும்—எந்த
விதத்தாலு மம்மயக்கை யேலாது நல்லோர்
பதமடைத லன்றோநற் பாங்கு (181)

அறிவாக நிற்றலெனு மாரணத்திற் கர்த்த
கிறைவாம் பிரமமெனல் நித்த—மறிவாக
நிற்றலே யானந்த நீங்காமற் கண்டெவருந்
பற்றுதற்கி தன்றியுண்டோ பாங்கு. (182)

பேச்சிற் சமர்த்தரன்றிப் பீழையவித் தைதீக்கார்
சீச்சீ யிவரேன் றெளிவாவ—ரேச்சுமிகு
மீங்கிவரை வர்தபேப்பா ரெஞ்ஞான்று மின்பமடைந்
தோங்கா ரிவர்க்கறிவுண் டோ. (183)

கள்ளமிலா நல்லோனைக் கண்ணுற் றவரிடத்தி
னுள்ளமகிழ்ந் தோதியே யூகித்துத்—தள்ளரிய
மெய்யெனலைக் கைப்பற்றின் மேவுஞ் சராசரங்கள்
பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய் பொய். (184)

அவித்தையினாற் றோன்று மனர்த்தங்கள் யாவுந்
தவித்தலுக்குக் காரணமாய்த் தங்குமே—யவித்தைகெடில்
வெய்யோன்போற் சாட்சி விளங்கு மனுபவமாய்
மெய்மெய்மெய் மெய்மெய்மெய் மெய். (185)

தானு மநுபவத்தைச் சாரா ரொருவரிலை
நானுனார்க் கேதெரியு நாமிடத்—தூனுனார்க்
கெட்டாதிங் கோர்காலு மேய்ந்தமண் டேம்போன்
மட்டிகளுக் கேனுண்டா மாண்பு. (186)

சொற்கேட் டெளிதிற் சுகித்திடுவா ரெஞ்ஞான்றுங்.
கற்கண்டைக் காணாமற் கண்ணில்லார்—தற்கண்டார்
பிச்சை புகினும் பிரியார்பே ரின்பமிவர்
எசிற் பொறுக்கிகளன் றே. (187)

எசில் பொறுக்கிகள்போ லேகேளிற் சொற்பொறுக்கி
நிச்சயிப்பார் வத்துநிலை நீதமிலார்—சிச்சி
யிவரோ குருத்துவத்துக் கேய்ந்திடுவர் பொய்யைத
தவிருவரோ வோர்காலுந் தாம். (188)

கேட்டுதமை யின்புறற்குக் கிட்டாம லெஞ்ஞான்று
மீட்டுதற்குப் பொன்றன்னை யேகுவர்க—ளூட்டிடுவர்
பொய்நெறியை மெய்நெறியாய்ப் புன்மையறி வோரென்று
மெய்நெறியை யெங்குணர்வார் வீண். (189)

இச்சைவச மாகா ரெவருமில்லை யிங்கறியி
லிச்சைநீத் தாரவர்க ளேபெரியோர்—விச்சையுளார்
பூசித்தற் கேய்ந்த புருடரிவ ரேதெய்வ
நேசிக்கிற் காண்பார் நிசம். (190)

ஞானமென றன்றெளிவே நாடு பவராரிதாம்
ஞானமெனன் மெய்யுணர்வா நன்குணரார்—ஞானமெனப்
பக்தியையே சாதிப்பார் பாமரர்க ளெஞ்ஞான்று.
முத்தியிவர்க் குண்டோ முதிர்ந்து. (191)

பாவ மபாவமுடன் பாவாபா வம்மிலற்றிற்
பாவனையை யர்த்தமெனப் பாவிப்பர்—பாவமெலாந்
தம்மையன்றி யின்றாகுந் தாமவைக ளன்றாமே
யிம்மையின்க ணேனுணரா ரீங்கு. (192)

தேகபா வந்தனிலுஞ் சீவபா வம்மதிக
மேகபா வம்மதிக மென்னுங்காற்—றேகமுதன்
முப்பாவ முங்கடந்த முக்கியநற் பாவத்தைச்
செப்புவர்காண் டீர்ப்பென்னத் தேர்ந்து. (193)

தேகபா வம்யாதேற் செப்புமத்தி யாதிகளா
மாகமதை நானாக வாழ்ந்திருத்தன்—மோகமெனல்
சீவபா வந்தானுஞ் செப்பியமுன் னேகமெனல்
றூவிற் சிவந்தானு முற்று. (194)

சாட்சியாங் கூடத்தன் சாற்றலுறுதற் பாவ
மாட்சியாய் நின்றொளிர்த லாகுமே—தாழ்ச்சியிலா
தானேதா னாதற்குச் சங்கையற்று ரிங்கிலையை
யேனோ பிரிந்திருப்பா ரீங்கு. (195)

விருப்புவெறுப் பாகும் விடய மூலகா
மிருப்பாமோ பார்க்குமிடத் தென்று—மிருப்பென்னிற்
சோதனையி லில்லையெனச் சொல்லா திருப்பீரே
னீதமென்ப நம்மொழியை நேர்ந்து. (196)

விடயம் பொருளேல் விருப்புவெறுப் பேலாத்
திடமுற் றிருக்குமெனிற் றீர்வார்—திடமுறநாங்
தோற்றமெனச் சொல்லிற் றொடுப்பீர் குதர்க்கமதை
யாற்றலிலார் நன்மகிழ வாங்கு. (197)

விடயம் பொருளாக்கில் வேறாகும் வத்து
விடயத்துக் கெவ்வளவு வேறும்—விடையளிக்கக்
கூடுமோ நுங்களுக்குக் கூடாது தக்கோரைத்
தேடிப் பிழைப்பீர் தினம். (198)

வேறிடத்த தென்னின் வியாபகத்துக் கானியுறும்
வேறிடத் தன்றேல் வியாபகமே—கூறுமிதா
லெவ்வோர் பொருளு மொன்றுமே கற்பிதமாய்க்
கவ்வுதற்கின் கொன்றுமின்றே காண். (199)

சர்வநிறை வத்துவெனற் சம்மதமே லுங்கட்கு
சர்வமுமின் றாகுமே சாற்றுங்காற்—சர்வமுந்தா
னேற்றிசைத் தற்குளதா லெங்கு நிறைந்ததெனத்
தூற்றுவதென் வத்துநிலை தோய்ந்து. (200)

வேதாந்த சித்தாந்தம் வெவ்வே றாக்கொள்வர்
வேதமுடி சித்தாந்தம் வேறன்று—ஈதாதி
யாவு மொருமொழியா யானாகும் லட்சியத்தைத்
தேவென் றுரைக்குந் தெளிந்து. (201)

அத்துவித மென்ன லறியார் மயக்கமுளோ
ரித்தரையிற் கொள்வ ரெளிதாக—சத்துச்சித்
தொத்தசுக நானாக வோர்ந்திருத்தலே யென்று
முத்தியிதற் குண்டோ முரண். (202)

உற்றிலகு மத்துவித மோரி லிரண்டாய
தற்றதென வோதுமே யாரணங்கள்—பற்றுற்றுச்
சொல்லாலே வாதிப்பீர் சோதனையில் லாநீவிர்
வெல்லாதே நுந்தீர்ப்பு வீண். (203)

சித்தாந் திகளென்போர் தேராம லத்விதத்தை
யித்தரைமர் யாவாத மென்றெண்ணிப்—பித்தேறி
யுத்திக்கு மாறாக வோதுவர்க ளையையோ
சத்தியத்தை நாடார் தணிந்து. (204)

சோதனையாற் றேர்ந்திருத்தற் சொல்லா வநுபவமாஞ்
சோதனைக்கொவ் வாதேற் சயமன்று—வாதனையால்
மூச்சடக்கிப் பேச்சடக்கி மூலக்கு ளேயிருந்த
லாச்சரியந் தானே வமர்ந்து. (205)

உண்மை யறிந்தோர்க ளோய்வர்சட் டற்றவிடத்
துண்மையெனக் கட்டொன்றி லோய்பவர்கள்—மண்ணில்
கெடுகா லிருந்து நினைவுநிக்கின் மெய்யாய்
விடுவாரோ வாசனையை வீண். (206)

சுட்டற் றிருத்தற் சுகமென்ப ரஞ்ஞான்றுஞ்
சுட்டுற்றுக் காணற் சுகமாமோ—கட்டமுற்றுச்
சாதிக்கி னச்சுட்டு சாற்றுநமக் கன்னியமே
லேதமின்றிக் காண்பதனா லின்பு. (207)

சித்தமொன்றைப் பற்றுங்காற் றீரவிசா ரிக்காம
லித்தரையி னீடித் திருப்பதுவோ—சித்தமென
னிட்டைவிட்டுக் கீரைசுறி நேசிப் பவராவர்
மட்டியிவர்க் குண்டோ மதி. (208)

தற்போதங் கெட்டக்காற் சார்வரெனி னற்சிவத்தை
யற்புதமே யீதிங் கறைகுவன்கேள்—தற்போதங்
கெட்டபினர் தானின்றேற் கிட்டுவதா ரச்சிவத்தை
கட்டமுற்றும் பாங்கிலர்கள் காண். (209)

நானன்று நீயன்று நாமும் படர்க்கையன்று
தானென்ன லுண்மையெனச் சாற்றுங்கால்—றானாகுந்
தன்னிற் சுகித்திருத்தற் றானோ நற்சிவமே
லுன்னிலுண ரென்பானே னோத்து. (210)

தற்போதந் தானொழியச் சாற்றினவ ரான்றோரேற்
கற்பிதமா மப்போதங் காணுமிலக்—கற்பிதத்தாற்
காணும் பொருளனைத்துங் கற்பித மென்றதனால்
வீணாமே நந்தீர்ப்பு மெய். (211)

தற்போதத் துக்கருத்தர் தானேதா னாதலென
லற்பமுமே யூகிக்கா தாங்காக்குந்—தற்போதஞ்
சிவமறி வேயென்று செப்புவர்காண் டற்றோரார்
பாவமிவர்க் கெங்கொழியும் பார். (212)

சுருதியநுட் டித்துவரச் சொல்வ தநுபோக
மருவிநிலைத் தற்கன்றோ மாண்பீர்—கருதுகின்ற
வுத்தியா துக்கென்னி னுண்மைநிலை கைக்கொள்ள
வுத்தம ரேற்பார்க ளுற்று. (213)

உண்டிலையா மன்றென்றே யோது பொருளதனைக்
கண்டுணர்த்தற் காகுமோ கண்ணில்லீர்—கொண்டமபற்
றுக்கிடுத லற்றவிடந் தான்கொள்வீ ரப்பொருளை
வாக்கிடுத லாகுமோ வாழ்வு. 214)

உண்டென்னற் கண்கூடோ வோதுமனு மானமோ
கண்டுசொல் வீரென்னிற் கட்டமே—கண்டவர்பாற்
சொல்வீர்கள் கற்பனையைச் சோதனையில் நிற்குமோ
வெல்வீரோ வத்துவித விண். (215)

உள்ளபொருள் காட்டென்னி லோதுவீர் யாவுமெனக்
கொள்ளலா மென்னிலவை கூடாதே—தள்ளுதற்காங்
கற்பனையை நாடோறுங் கண்டுசுகிக் கும்முறவில்
நிற்புமோ வெங்கேனு நேர்ந்து. (216)

உட்புறம்பை யேற்பதனா லுண்மையன்றோ யாவுமெனி
னுட்புறம்பி னிற்பதனை யூகிக்கி—ருட்புறம்பில்
வெற்ற வெளியாதேல் வேறா யொருபொருளும்
பற்றுதற்கிங் குண்டோதான் பாங்கு. (217)

சர்வமு மில்லையெனிற் சாட்சியெனற் குப்பெருமை
சர்வமு முள்ளதெனிற் றன்சிறுமை—சர்வமுந்தான்
தோன்றுவதா லிவ்விரண்டுஞ் சொல்லற் கிடனாகு
மான்றவத்துக் கெஞ்ஞான்று மாம். (218)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய்க் கண்டோரே
தள்ளரிய வாகந்தர் தாமானார்—கொள்ளுமிதை
விட்டுப் புறம்பில் விடய சுகமொழியார்
பட்டிமா டொப்பாண்டுறே பார். (219)

உள்ளும் புறம்பு மொழியாச் சுகங்கண்டு
தள்ளுவரோ கற்பனையைத் தாரணியோர்—எள்ளலிலா
மேலோக் குடையோர்கள் மேவுவர்க ளின்பமதாய்
காணும் புறமுண் ணலம். (220)

பிறவிவந்த மேன்மை பெருநூலத் தன்னை
யுறவுகொண் டின்புறற்கோ வோர்வீர்—வெறியர்களே
யுற்றவுற வாகிமறை யோதுந்தன் ஞத்மநிலை
பற்றுதலுக் கென்றோவுட் பார்த்து. (221)

செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலையெனலைக்—கல்லாது
ஓடியுழன்று முணிபோன் முலைக்காம்பிற்
கூடினுமென் ஞேதான் குணம். (222)

உபாதான காட்ட முறுதியாய்க் கொள்ளி
னுபாதேயந் தோன்றுதே யோரி—னுபாதேயத்
தோன்றிமெக் காலத்திற் றேன்று வுபாதான
மூன்றுவது நாமெதிலோ ஞேவார்ந்து. (223)

உபாதான மொன்றே யுபாதேய மாகு
முபாதான மன்றியிலை யோரி—னுபாதேயந்
தானேர் முதலாகா தங்கு விளங்குகினு
காணுமோ விவ்வளர்த்த கன்கு. (224)

உபாதான நோக்கி லொளிருமண் ணென்ன
லுபாதான நோக்கைவிடி லொன்று—துபாதேய
மாகுங் கடந்தன்னி லார்ந்தமண் காணு
லேகமெலவன் சொல்லுவீரிங்கு. (225)

மண்ணைத்திட் டிக்கின் மதிக்குங் கடமெனலம்
மண்ணன்றிக் காண்பீரோ வாய்மையாய்—மண்ணுட்டம்
வாய்த்த வெலுதிலை வாய்வார்த் தையுமல்ல
பேய்க்கோலத் தாலென்றே பெட்பு. (226)

மண்ணுட்டந் தோறு மதிப்பானை நோக்குமிடத்
துண்ணுட்ட மாக்குமே யோர்பொருளா—யுண்ணுட்ட
நானுர்நா ளுரென்றே நாடிநா டிப்பழகி
நானுணர்க் குண்டே நலம். (227)

தானே செகமெனலுந் தானே யுயிரெனலுந்
தானே பரமெனலுஞ் சத்தியமே—தானே
யிதனைத்து மல்லவுமா,யேப்கிருத்த லுஞ்சத்ய
மேதிவற்றுட் சித்தாந்த மீங்கு. (228)

தானென்ன லூனல்ல தள்ளும் பொருளல்ல
கோனென்னல் வேறல்ல கூறுங்கான்—மோனமெனும்
பேசாமை யல்ல பெரிதுஞ் சிறிதுமல
வாசா மகோசரமாம் வத்து. (229)

உலகமெனச் சொல்லன்றி யோர்பொருளுங் காணீர்
பலகலையுங் கற்றென்ன பாக்காய்—நிலையிலதைச்
சத்துப் பொருளென்று சாதித்த லென்னுறுதி
யுத்தியிலார் தன்டியக்க முற்று. (230)

உலகத் தடிப்பனைத்து மொன்றிலிருந் தானு
முலகஞ்சொன் மாத்திரமே யோரிற்—கலகமுற
வாதித்த லுண்மையதோ வாய்வலிவா லிவ்வுலகைச்
சோதித் தறியாது தோய்ந்து. (231)

உலகமெனுந் தோற்ற முண்மையதா யோரி
னிலதென்ப தற்கென் னிழுக்கு—கலகலென
வாதிக்கி லொன்றுமிலை வாயடங்கிக் கேட்டுய்மின்
போதிக்கத் தக்கவர்பாற் புக்கு. (232)

சோதனையிற் காணுஞ் சுயஞ்சோதி நம்வடிவஞ்
சோதனை நாட்டமன்றித் தோன்றாது—பேதமெனுஞ்
சாக்ராதி மூன்றவத்தை தக்கோருக் கெங்ஙனுண்டாஞ்
சீக்கிரமாய்த் தேரீர் தெளிந்து. (233)

நினைவென்னற் சிற்சோதி நேசிக்கில் யாவுங்
கனவென்னற் கண்கூடே காணிற்—றனைவேட
தாரியென லைமறந்து சார்ந்துவே டத்தைசிதங்
கோரிவினை செய்வீர் குறித்து. (234)

(இஃது விட்டலக்கணை.)

வேடங்கா லம்யாவு மேவிடினுந் தன்பாலிவ்
வேடங்கா லங்களெலாம் வேறுன்தா—னாடுங்கால்
விட்டிருக்கும் லக்கணையா மேன்மையிலாப் புன்மையர்கட்
கெட்டுமோ விந்நயந்தா னீங்கு. (235)

(இஃது விடாதலக்கணை.)

வேட முதலனைத்தும் வேறிலதாற் றன்னையன்றி
வேடமுதல் யாவும் விடாததினாற்—றேபெவர்க்

குற்றவிடா லக்கணையா மொன்றுமே யெஞ்ஞான்றும்
பிற்றுபவர்க் கேபபனும் பாக்கு. (236)

(இஃது விட்டும் விடாதலக்கணை.)

வேடங்கா லம்மிடங்கள் மெய்போலத் தோன்றினுமிவ்
வேடமுதல் யாவுமே விட்டிருந்து—நாடில்
விடாததினை லெஞ்ஞான்றும் விட்டுவிடா தாகுங்
கெடாதிருப்பீ ரிங்கிதனைக் கேட்டு. (237)

இல்லாமை தன்னி லிருக்கும் பலவனர்த்த
மில்லாமை தன்னை யிருப்பாக்கும்—கல்லார்க்குக்
காணுமோ தஞ்சொருபங் கண்டு வியப்புறற்குக்
கோணலுற்றுப் போவதேனோ கூத்து. (238)

நானலாத் தேகமதை நானென்னற் கோணலெனி
னனலா தேகத்தா னானென்—றானமுற
வர்ணமா சிர்மமொடு வாய்க்குமே கற்பனைப்பேர்
தர்மமன்றே யீதுமக்குத் தான். (239)

பதியெனலைச் சொல்லாற் பகர்தல் குணமோ
வெதுபதியென் றப்பொருளை யெண்ணி—நிதமுங்
குருவா லறிந்து குணமாதல் விட்டுப்
பரிவா லுழைப்பீர்கள் பாழ். (240)

பதிபசுவென் றென்பீர் பகர்தோற்றங் கண்டு
கதியெனலைக் கண்டதுண்டோ காண்மின்—மதியின்றித்
தம்மை மறந்து தவிப்பீர் சகமதனி
லெம்மையிற் காண்பீ ரினிது. (241)

சீவன்முத் தாக்களது சேர்ந்த முடிபுரையு
மூவர்சொற் கீதை முடிபுரையு—மேவுமே
யொன்ருக வீதன்றி யுண்மையிலை வித்தாக்கள்
பின்ருது கொள்வார்கள் பேறு. (242)

வித்தாக்க ளாரென்னின் மெய்பிரம வித்வரனே
டொத்தவரி யான்வரிட்ட னேர்நால்வ-ரித்தரையில்
சென்மந் தொலைத்தற்குத் தேர்ந்தவரா மவ்வவர்த
நன்மைவகுத் தோதுதுவனே நான். (243)

பிரமவித் தென்போன்ருன் பேசங் குபேம்பி
வரனென்போ ருணிமித்தம் வந்தே—யருந்துவன்காண்
டேடிவந்த வூணுண்போன் செப்பிய நல்வரியா
ளுடுசிசு போல்வரிட்ட ளுடு. (244)

சீவன்முத் தார்பேதஞ் செப்புபல வாளுநு
மேவுவரோ தம்மினத்துள் வித்யாசஞ்—சாவை
நினையார் கனவினுமே நீத்தார்க ளென்றுஞ்
செனியா ரவர்க்குண்டோ தீது. (245)

பிரமவித் தாவோர் பிராரத்தந் தன்னை
மருவிச் சுகித்தும் மறதி—சிறிதுமின்றி
தானு மநுபவத்திற் சந்ததமுங் குன்ருது
வானுகி நிற்பார் மகிழ்ந்து. (246)

பிரமவித் தோரையினும் பேசங்கா லென்று
மாசுசெய்யி னுஞ்செய்வ ரார்க்கே—பிரியமின்றி
ம்மாதவமுஞ் செய்வார்கள் வாணிபமுஞ் செய்வார்கள்
பேதமிலார் பிச்சைக்கும் பெட்பு. (247)

விவகரித்துங் காண்பார்கள் வெய்யோன்போற் சற்றும்
பவகா ரியமதனிற்பற்றூர்—சிவமெனலே
வேறாகக் காணர் விளங்குமது பூதிதனில்
மாறுவ ரோவிவர்கண் மற்று. (248)

பக்குவர்கள் வந்தெய்தில் பாவனையிற் செல்லவிடார்
பக்குவரி லார்வரிலப் பாவனையின்—மிக்கழுந்தச்
செய்துந் தமதுண்மைத் தேர்ச்சிகலங் காதிருப்ப
ரெய்துவது யாதிவர்க்கிங் கில். (249)

அன்பர் பொருட்டே யவதரித்த ர் வித்தெனவே
யின்பம்வேண் டார்பிறரா லெய்துதற்கு—நன்றுணர்வீர்
நாடியிவர்க் கீதெலன னல்கூர்ந்தார் செல்வருக்குத்
தேடியளித் தற்போலாந் தேர். (250)

உய்யுநிமித்த மூலகர்போ லோதுதலைச்
செய்திவர் பற்றின்றிச் சிந்தையிலார்—வையமதிற்
காசளவுக் கும்முதவார் கைவிடவெ ரீங்கிவரை
நேசிப்போ ரேநல்லோர் நின்று. (251)

வாதபித்த சேத்துமத்தால் வாடுவதைக் காணமல்
பேதமதி கொண்டீனி பேறுளதாய்—நீதமின்றி
நாமென்பீர் நானலதை நாணுமோ நஞ்சொருப
மேனகலு மிம்மயக்க மீங்கு. (252)

எங்கிருந்து வந்தோ மிடையிலித் தேகத்திற்
றங்கி யிருந்தபினர் தாமீண்டு—சங்கையின்றி
யாதுபற்றி யெங்கடைதற் கித்தனுவை யாம்விடுதே
னிதமுடனே நிகழ்த்தீர் நின்று. (253)

உதித்தற்கு மோய்தற்கு மோரிடமோ வேறோ
வுதித்தற்கு யோனியென்பீ ரோய்த—விதுகாறுங்
கண்டதுண்டோ வென்படித்தீர் காணுதென் னிம்மயக்கை
கொண்டவரோ மேலோர்கள் கூர்ந்து. (254)

உண்டோ சுபாவத்தி லுற்ற பிறப்பாதி
யுண்டுபோற் றோற்றுவதை யோராதென்—கொண்டமயற்
போக்கிடுமோ விம்மதியாற் போதனையின் மிக்குயர்ந்தி
ரேக்கமுற்றுக் கேட்டுய்மி னீங்கு. (255)

வந்ததுவும் போனதுவும் வாய்மையன்றே நாமென்றும்
வந்ததுபோற் போனதுபோல் வாய்மையாய்—சொந்தம்போற்
றோற்று முடனுமோ தொல்புலவீ ரேவிடைபைச்
சாற்றுதற்கு வாயுண்டோ தான். (256)

சோதிக்கீர் நம்முருவைச் சுத்த வெளியெனவே
போதிப்பீர் பொய்யைப் பொருளாக—மேதினியிற்
கைக்கொள்வார் நுந்தீர்ப்பைக் காணுரே தம்முருவை
சிக்குண்டு துன்புறுவர் தீது. (257)

தம்மி லனைத்திருக்கத் தாந்தெரியார் தம்முருவைத்
தம்மில்லே ருக்காண்பர் சத்தியமே—செம்மைமிகு
நன்னிலையைப் பெற்றுய்ய நாடாம லன்னியத்தைப்
புன்மதியாற் கொண்டுவப்பர் பூ. (258)

நாமாரோ வென்று நமைநம்பி னுடாது
தாமாக்கொள் வார்கள் தடியுடம்பைத்—தோமாரச்
சிந்திப்பார் கற்பனையைத் தோரார் சிவமயலாய்
வந்திப்பா ரீதோ வரம். (259)

மட்டின்றிக் கொள்வர் மகத்தாக மாதரின்பைக்
கட்டுக்குள் ளாகாக் கடையவரோ—யெட்டுணையு
முண்மையிலை நாடார்க ளோயாத கற்பனையிற்
புண்ணுறுவர் நாளும் புகுந்து. (260)

வால மதிகொண்டு வந்தித் ததுவுநாம்
சீல மதியினாற் றேர்ந்ததுவு—ஞாலமதி
னாமெனவே கண்டு நலந்தீங் கொழிந்தின்பந்
தாமானார் சான்றவரே தாம். (261)

காமக் குரோதாதி கைவிட்டு நல்லோர்பாற்
றுமதியா மற்கேட்டுத் தாந்தெளியின்—வாமசுக
முண்டாகு மிந்நெறிவிட் டொண்டொடியார் வத்துவெனக்
கொண்டோருக் காமோ குணம். (262)

நாட்டற் கரிதான நற்பொருளைக் கைக்கொள்ளார்
பாட்டிற்கா லங்கழிப்பர் பாடில்லார்—நாட்டிலிவர்
கொள்வார் குருக்கோலங் கோண னடைசிறிதுந்
தள்ளா ரிவர்மதிதான் *தாழ்வு. (263)

சுபாவ மெனுஞ்சொல்லைச் சொந்தம்போற் சொல்வார்
சுபாவ மெனநீகர்த்தஞ் சோதித்—தபாவமதை
நீக்கா ரிவரென்று நிந்திப்பர் நல்லோரை
நோக்கார் வினைதன்னை நொந்து. (264)

நம்பி வினைபுரிவர் நாடவறி யார்தம்மை
வெம்பி யுயிர்விடுவர் வீண்வாதர்—வம்பில்லார்
சோதித்துத் தம்முண்மை துன்பமொழித் தின்பமதா
நீதியினி னிற்பார் நிசம். (265)

சங்கற்பத் தாலே சகமாகத் தோற்றுமலா
லிங்கற்ப முண்டோ விருப்பென்னல்—பொங்கியசீர்
நல்லோர்க ளிவ்வுண்மை நாடுவரால் மற்றோர்கள்
செல்லாரித் தீர்ப்பதனிற் சேர்ந்து. (266)

வெளியில் விளங்கும் விவகார மெய்யாய்த்
தெளியிற் பொருளாகச் சேரா—ஒளிபெறவே
கல்லா துளநிலையைக் கண்மூடி நிற்பதுவோ
வல்லாண்மை யாகும் வழக்கு. (267)

கற்று மறிவிற் கசடர் பிறந்தென்னை
முற்றும் விலங்கொப்பர் முன்னினுற்—சற்று
மதியா திவரை மறந்துபெரி யோரைத்
துதிசெய்து கேட்டெய்மின் றேய்ந்து. (268)

எமாப் புறவீ ரிகபோகத் தான்மறந்து
தாமாகும் வத்துநிலை சத்தியமாய்—காமாரென்
றேக்கங்கொண் டெஞ்ஞான்று மின்புருவாய்க் கண்டுறமை
நீக்கமின்றி நின்றிடுவீர் நேர். (269)

போதிப்பார் தம்மைவிட்டுப் பொய்யைப் பொருளாகச்
சாதிப்பா ரென்னுவார் தாந்தேரார்—சோதித்தோர்
சிவேசர் தாமாகச் செப்புவர்கள் கற்பிதத்தில்
தாவார்க ளெஞ்ஞான்றுந் தாம். (270)

சுத்தாசுத் தங்கடந்த தூய வறிவினரைப்
பித்துள்ளா ரென்றும் பிதற்றுவர்காண்—சத்யமிலோர்
நாடிலொரு வர்க்கிடோ ஞாலமதி லப்பெரியர்
தேடிநிலை தேர்ந்துய்மின் சேர்ந்து. (271)

எல்லாமா யல்லவுமா யெய்ந்து விவகரிப்போர்
சொல்லற்குக் கூடாச் சுகந்தன்னைப்—பல்காலும்
பற்றி யிருப்போர் பதமடைந் துண்மைநிலை
பெற்றுய்வீர் நாடோறும் பெட்பு. (272)

செப்பு நதிநாமஞ் சேர்ந்தபினர் சாகரத்தி
லொப்புதற்குண் டோவிவற்றை யூகிக்கி—னிப்புதுமை
சொல்லும் பலநாமம் தூய சுருதியதி
லில்லைவத்துக் குண்மைதனி லீங்கு. (273)

அல்லவல்ல வென்றே யறைந்ததன்றி நான்மறையுஞ்
சொல்லற்குக் கூடாமற் சோர்வுற்றே—யெல்லை
கடக்க வறியாமற் கைவிட்ட வொன்றாந்
தொடக்கற்ற வத்தே சுகம். (274)

எட்டிலறி வாள ரிறையெனலைக் காண்பதற்கு
நாட்டம்பெற் றுய்யா நலமில்லா—ரீட்டுவரோ
சொந்த மதியதனைச் சும்மா விருத்தற்குப்
பந்தமுத்தி யெங்கொழியும் பார். (275)

ஓடு மிரும்பொன்னு மொன்றெனவே கண்டுநிதம்
நாடுந் தமதுருவை நாட்டமுடன்—றேடுபவர்
தாமாவா ரின்புருவஞ் சத்தியமாய் நீவிரிதை
யேமாறு தோர்ந்திடுவீ ரேய்ந்து. (276)

முத்தனுவிற் சொந்தமெது மோகித்தீர் பொய்யுருவைச்
சத்ததுவா யீதாமோ சத்தியர்தா—ளித்தரையீர்
தொல்லா ருபதேசஞ் சொல்லுமுருப் பெற்றுய்யக்
கல்லாதென் செய்தீர் களித்து. (277)

செப்புவிவ காரத்திற் சென்றோர்க ளல்லவென
வொப்பிநித்தி ரைதன்னை யோர்வதெவன்—கைப்பிருக்கி
னெல்லோரு மிவ்வுறக்க மேஞானன் கிச்சிப்பா
ரால்லைகளேந் தின்புறவீ ரோர்ந்து. (278)

முன்னூற்போ லிந்நூலை மோகிக்கா ரென்றுளறல்
புன்மதியே காரணங்கொள் போக்காமே—நன்மதிலை
யுறற வுழைப்பினர்க ளோதுவரோ லிவ்வண்ணங்
கற்றவரே சொல்வீர்கள் கண்டு. (279)

கற்றுப் பிறர்க்குரைப்பீர் காணீர்நுங் கோணனடை
யெற்றுக்கு நல்லாரை யேசுகின்றீர்—பற்றில்லார்
பார்த்துப் பழிப்பரெனப் பார்மீது வெட்கமுறீர்
கூர்த்தீரஞ் ஞானக் குணம். (280)

பெண்டுபிள்ளை மெய்யென்னப் பேத மதிதன்ஞற்
கொண்டே சுகிக்குங் குணமில்லார்—தெண்டப்
படிப்பாற் றிரிவரெங்கும் பாடுபடார் பொய்யி
னடிப்பார்க்கென் செய்வதுவோ நாம். (281)

உறுதா ரணநெறித்தா வூகிக்கி னுங்கொள்கை
பெறுமுறணை யல்லாது பெட்புச்—சிறிதேனு
நீங்கற்குண் டோவிஃதை நேதிசெய் தான்றோர்பால்
பாங்குபெறக் கேட்பீர் பயன். (282)

கற்றபுல மைத்திறத்தீர் காண்பொருளைச் சத்தியமா
யுற்ற முதலெனவே யூகிப்பீர்—பற்றுமபி
மானத்தைக் கைவிட்டு மாண்புளரை சேவிக்கில்
வானம்போ னிற்பீர் வகுத்து. (283)

இத்தேசத் தைநம்பி யெண்ணுவீர் கொள்பயனாய்ப்
பித்துள்ளோர் கொள்கையிதாம் பேறில்லை—சத்துளதைக்
கேட்டுத் தெளிவதுவே கீழ்மையிலா நற்றவமா
மீட்டுவது வேறில்லை யீங்கு. (284)

போதுமென்போ ரில்லை புகலிலிப் பூமியினி
லேதேது பெற்றிருந்து மீங்குள்ளார்—சாதுவெனிற்
கோரா ரிலையெங்குங் கோதுடையீ ரீதறிந்து
தேரீர்சோ தித்தென்றுஞ் சீர். (285)

கட்டுப் படுவீர் காலனிடத் திற்பொய்யை
விட்டுப் பிரிவதுவே மேலாகு—நட்டமுளீர்
சிந்தித்து நுஞ்சொருபந் தேர்ந்திலங்கி னெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தி யில்லைவரும் பாங்கு. (286)

மாயையெனல் வேறில்லை மாண்பில்லீர் பேறுளதாய்ச்
சாயைதனைக் கொள்ளாருன் சம்மதமோ—கேயமுளீ
ரில்லதனை யில்லதுவா யெண்ணி யிகத்திலதை
வெல்லுதலே நன்மார்க்க மெய். (287)

சொந்தம்போற் றேகமதிற் றோய்ந்து படிந்திருப்பீ
ரெந்தவிதத் தாளாவீ ரென்கற்றுஞ்—சிந்தையிலா
நீவிரிதைத் துன்பமென நீக்கிப் பெரியோர்தாட்
சேவித்துக் கேட்டுய்வீர் சீர். (288)

ஒன்றென்னு நூலி லுயர்வான மெய்ப்பொருளை
நன்றெனவே கொண்டுவைப்பர் நாட்டமுளோ—ரென்சொலினும்
வெவ்வேறாய்த் தத்தம் விபரீத பாவனையாற்
கவ்வுவர்க ளென்னுவார் காண். (289)

குணங்குறிக ளின்றியாங் கொள்ளு முதலை
யிணங்காரென் சொல்லினுமே யெண்ணார்—பிணங்குவர்கள்
கற்றகல்வி யாற்பயனென் காலன்பா சத்தாலே
முற்றதுயர் செய்வான் முனிந்து. (290)

சொல்லாற்ற லான்மிக்கீர் தோத்திரத்தால் யாவரையு
மெல்லா விதத்தானு மேமாற்றி—நல்லார்போற்
காட்டிப் பொருள்பறிப்பீர் கைவிடுவீர் துன்புவரி
னோட்டுப் படிப்பதனு லீங்கு. (291)

சாதித்த லென்சிறப்பாந் தக்கோர்பாற் கேளாது
பேதித் துளமதனிற் பித்தரைப்போல்—வாதிக்கா
தெங்குள்ளார் நல்லோரென் றெண்ணி மதித்தவர்பாற்
சங்கையறக் கேட்டுய்மின் சார்ந்து. (292)

நாற்றமுள பூமாலை தன்னை நலமுறவே
போற்றாது வானரந்தான் போக்குதல்போ—லாற்றலுள
நல்லோரைக் காணி னயர்ந்துறவா டாதவரை
யல்லலுறச் செய்விப்பீ ராங்கு. (293)

அறிவென்று சொல்பவனு ராங்கவனை நோக்கிற்
பிறிவுண்டோ வென்ஞான்றும் பேசும்—நெறிகண்டு
குற்றமது கொள்ளாது குன்றாப் பெரியோரைப்
பற்றுற்றா ரேபிரமம் பார்த்து. (294)

உற்றவதி காரத்தா லோதும் பொறுமையினுற்
கற்றகல் வித்திறத்தாற் காணறியார்—குற்றமிலா
வாசாம கோசரமாய் வாழ்வை யொருநாளு
நேசானு பூதியராய் நின்று. (295)

புண்ணியமே செய்துவரின் போதுமெனச் சொல்லுவரப்
புண்ணியத்தைச் செய்ததனுற் புக்குசுக—மெண்ணிலதா
யுற்றசன னங்கடொறு மோயாது பற்றுமெனிற்
பெற்றசுக மீதாமோ பேர். (296)

அஞ்ஞானத் தைக்கோற லாமேலப் புண்ணியத்தான்
மெய்ஞ்ஞான மெற்றுக்கோ மேவுவதிங்—கஞ்ஞானந்
தன்னைக் கெடுக்கிற் சனனமர ணங்களிலே
யுன்னிப்பா ருன்னுருவை யுற்று. (297)

ஊனக் கபோதி யுலகையறி யாததுபோன்
ஞானக் கபோதிதமை நாடறியார்—கானகத்திற்
சென்று தெரிதுமெனற் றேர்ச்சியிலார் சொல்வசன
மென்றுமுர ணுமிதுதா னேச்சு. (298)

எங்கு மொளிர்சிவத்தை யேமாந்து வெவ்வேருய்ப்
பங்கிடுதற் போலப் பரந்துலகி—லங்கிங்கென்
றெண்ணிப்பூ சிப்பீ ரிவைற்றை யெடுத்தோதி
னண்ணுவிரோ வொன்றேனு நன்று. (299)

வாக்கில் வசனிக்கக் கூடாத வத்துவினை
நோக்காது நோக்குவர்கா ணுண்ணறிவோர்—போக்குசொலிக்
காட்டித் திரிவீர்கள் கண்ணிலீர் நுஞ்சொருப
மேட்டி லறிவதிலென் னேய்ந்து. (300)

ஞானவின் பத்தையுண்டோர் நாடா ரயலின்பந்
தானேவந் தெய்திடுமோ சாற்றியது—மேனுளி
லுற்ற வுழைப்பினரே யுண்பா ரமிர்தத்தைப்
பெற்றுய்வீர் கற்பனையைப் பேர்த்து. (301)

வேண்டுபொருள் கொண்டோர் விளக்கைத் துணைப்பற்றி
மீண்டதனைக் கைவிடற்கு மேவுதற்போ—லீண்டுண்மை
நாடளவு மாராய்ச்சி நண்ணியதில் தேர்ந்தபினர்
வீடுவரவ் வாய்தல் விதம். (302)

ஆற்றைக் கடந்தோர்க ளம்பியைக் கைவிடல்போல்
சாற்றற் கியைந்தநிலை தாமடைந்தோர்—போற்றுவரோ
ஆராய்ச்சி தன்னை யகலுவர்கள் நற்பெரியோர்
பூராய மாயுணர்வீர் புக்கு. (303)

தானியத்தை வேண்டுபவர் தள்ளுதற்போல் வைக்கோலை
மேனிலனை வேண்டுபவர் மெய்யுருவைக்—கூனலின்றிக்
கொள்வார்கள் கற்பனையைக் கொள்ளார்க ளீதுணர்ந்து
தள்வீர்க ளுண்மயக்கைத் தான். (304)

அப்புதனி லுப்பென்று மார்ந்து விளங்குதற்போற்
செப்புநுஞ் சிற்சொருபந் தேர்ந்தொளிரு—மிப்பெருமை
கேட்டுத் தெளியாமற் கீழோர்பாற் றெண்டுசெயிற்
காட்டுவரோ வுண்மைதனைக் கண்டு. (305)

உற்ற வயிக்கமென லோதும்பா னெய்நீருஞ்
சற்றும் பிரிவுபடா தம்மினத்திற்—பற்றுங்கா
லாதற்போற் கூடத்த ளுமே பிரமமதாய்ச்
சோதித்துக் காண்பீர் துணிந்து. (306)

தர்மாதர் மம்யாவுந் தாநீங்கி னன்றெளிரும்
பிர்ம்மமெனற் றுனென்வே பேசியவிம்—மர்மமதில்
காரே யறிந்தா ரவரே தொழற்குரியோர்
தேரா தலைந்திர் செகம். (307)

வாழ்நாளோ சொற்பம் வருந்துன்ப மோவதிகந்
தாழ்ந்துபெரி யோரிடத்திற் சந்ததமு—மாழ்ந்து
விசாரிக்கா தும்மை விருதாவிற் சென்றே
யுசாவுவதேண் கற்பனையை யுற்று. (308)

பாலோடு சேர்நீரின் பாங்கறிந்த நீர்தள்ளிப்
பாலையுண் ணன்னம்போற் பண்புற்று—மேலெனவே
சொல்லு நமதுண்மை சோதித்து விட்டயலை
வெல்லுவீரேற் கொள்வீர் வெளி. (309)

ஆராரோ வென்றேதா லாட்டுங்காற் பொய்க்குறியை
நேராகக் கேட்டிருந்து நீவிரிதை—யோராதென்
மெய்யாமோ தோற்றங்கண் மேன்மேல் விசாரித்து
நையாமற் கேட்டுய்வீர் நன்கு. (310)

கண்ணுள்ளார் தம்முழைப்பைக் கற்பித்தார் மூவிதமா
யெண்ணி லவைவெளியா யீங்குழைத்த—னண்ணியபின்
ருநிலைத்த லந்நிலையிற்,சந்ததமு மன்னியத்தா
லாணியின்றித் தாம்விளங்க லாம். (311)

சிற்சொருப மாய்த்தம்மைத் தேர்ந்திலகி லெஞ்ஞான்றுங்
கற்பிதங்க ளெங்கேனுங் காண்பரோ—தற்சொருபந்
தாமெனவே கொள்ளுதற்குச் சத்பிரமா ணம்முரைக்க
நாமெதுவென் றையுறலே னுள். (312)

கொல்லுமஞ் ஞானக் கொடிய விடந்தன்னைச்
சொல்பிரம ஞானமொன்றே தொல்லுலகில்—வெல்லுமென
வோராமே நூலாலு முண்ணு மருந்தாலுந்
தீருமென வெண்ணுமதி சீ. (313)

மட்டின்றிக் கொள்வார்கண் மாநிலத்தில் யோகமதைக்
கட்ட மிகவுழைத்துக் கண்ணில்லார்—நட்டமிலா
ஞான மிதுவென்றே நம்பி யநுட்டிப்பார்
தானு நிலையெய்தார் தாம். (314)

உற்றதே கந்தன்னை யோதுந் தனியாயும்
பற்றுசீ வன்றன்னைப் பான்மையுளோர்—குற்றமிலா
தோங்குஞ் சிவமாயு முள்ளபடி காணுதற்போல்
நீங்கற்று நிற்பதுவே நீர்ப்பு. (315)

(இதுமுதல் இரண்டுசெய்யுள் குளகம்)

நாடோறுஞ் சிவந்தன்னை நல்லன்பா நீராட்டிக்
கேடிலாச் சூழ்வெளியைக் கெம்பீர—வாடையதாய்ச்
சாத்தித் திலதமெனுஞ் சாந்தமதை நெற்றியில்வைத்
தேத்தும்பா மாலையினு லீங்கு. (316)

அலங்கரித்தே யச்சிவத்திற் காருதியா யாவி
கலமுடனே யீந்தென்று நாடிப்—பலகாலு
நானேநீ யென்று நடுநிலையைக் கைப்பற்றில்
தானேதா னய்விடுவர் சார்ந்து. (317)

கரும்பை விரும்புபவர் கைக்கொண்டு சாற்றை
விரும்பாது சக்கைதனை மெய்யா—யெறிவதுபோற்
றேகமதைக் கைவிட்டுத் தேசிதனைத் தானெனவே
வேகமதா யெய்ந்திலங்க வென்று. (318)

எங்கு மொளிர்சிவந்தா னென்னையன்றி யான்காணேன்
சங்கையுளா ரித்தீர்ப்பைச் சம்மதியா—ரிங்கவர்க
ளுளதேஞ் செம்பொருளை நாடுவரே லப்போதே
தானாக வேயொளிர்வார் சார்ந்து. (319)

பாலோ டபேதமுற்ற பாற்கட்டி வேறுநினைப்
பாலோடு மீண்டும் படியாபோன்—மூலமெனுந்
தம்மைத் தெளிந்தபினர் தாமாவா ரோவயறான்
சும்மா விருப்பார் சுகித்து. (320)

ஓடும் புளியும்போ லுத்தமர்கள் கற்பனையிற்
கூடியுறி னும்முண்மை குன்றாரே—தேடியுந்தா
னெங்கடைந்தும் பற்றுள்ளா ரெண்ணாரே தஞ்சொரூப
மிங்கவருக் கென்சிறப்பு மின்று. (321)

கமலபத்தி ரோதகம்போற் கண்டே பெரியோர்
சமமாகுஞ் சாட்சியதைச் சார்ந்து—தமதிடத்திற்
கொண்டு விவகரிப்பர் கோதுள்ளா ரீதறியார்
பண்டைமயற் றொந்தமதாய்ப் பார்த்து. (322)

சேற்றிற்பிள் ளைப்பூச்சி சேர்வுறினு மச்சேறு
மேற்படுமோ வாங்கதுபோன் மேலவர்கள்—தோற்றுலக
பாவனையிற் பற்றுறினும் பற்றாரே கீழோர்கள்
பாவனையிற் றாமுறுவர் பார்த்து. (323)

அன்பாகக் கொண்டே யருச்சித்தற் குற்றபர
மின்புருவாஞ் சிற்பொருளீ தெய்துதற்குப்—பன்முறையும்
போற்றியிதைக் காணாமற் பொய்க்குறியிற் செல்பவரைச்
சாற்றுவரோ மேலோராத் தான். (324)

ஞானக் கினியாலே நாசமுறுஞ் சஞ்சிதங்க
ளேனுவா காமியந்தா னீங்கிருக்கு—மோனநிலை
பெற்றார்க்கு முண்டோ பிராரத்தங் கற்பனையோர்
சற்றேனு நீங்கார்க டாம். (325)

விரகாக் கினியாலே மெய்யாக வென்று
நரகாக் கினியடைவர் நாடி—மருவுகின்ற
மாசில்தன் னுண்மையிலே வாயாதார் நீர்நிசத்தை
நேசித்தா ராய்ச்சிசெய்வீர் நின்று. (326)

பல்வடிவி லொன்றேனும் பாங்காகச் சத்தெனவே
சொல்லுதற்கு ஞாயமுண்டோ தோன்றுதென்—கல்விகற்று
மேலாகுந் தன்னிலைக்கு வேறாகச் சத்துரைத்த
வேலாரே கண்ணுள்ளோ ரீங்கு. (327)

சத்துக்கு மாறாகச் சத்திருக்கி லச்சத்து
நித்தியமில் லாசத்தாய் நேர்ந்திடுமே—புத்தியுளோ
ரொவ்வார்கா ணிம்மொழியை யூன்றிவிசா ரிக்காதென்
னௌவிதத்தா லுய்ந்திடுவீ ரீங்கு. (328)

உற்றமல பாண்டமதை யோதியநற் புண்ணியத்தாற்
பெற்றதென்று கொண்டாடிப் பேசியிதைப்—பற்றுபவர்
மக்கட் பதரெனவே மாமறைகள் சாற்றுமதைத்
தக்கோ ரறிவார்க டாம். (329)

சீசீதே கக்கொடுமை செப்புதற்கு நாவெழுமோ
மோசமுற நம்புவதென் முற்றுமிதை—நேசம்போற்
பற்றுவதா லென்னசுகம் பாழுற்ற பேயர்காள்
கற்றுமுட்டா ளானீர்நீர் காண். (330)

பெற்றற் கரிதாகும் பேசுமணி தப்பிறவி
யுற்றுமே லாகியால் லுண்மைதனைச்—சற்றேனு
நாடிலீ ரந்தோ நழுவிவித் தேகமது
கூடுமோ சொல்வீர் குறித்து. (331)

சோதனையில் லாகீவிர் தூடித்து நல்லோரை
வாதிப்பீர் மெய்ஞ்ஞானம் வந்துறுமோ—காதலினு
லுற்றபிணி நல்குரவி னோதுகட்ட மேயடைந்து
குற்றமடை வீர்நாளுங் கூ. (332)

சிவபோ தந்தனிலுஞ் சேர்சிவபோ தம்மதிக
மேவுமத னின்மேன்மை மெய்யுணர்வாற்—றுவுந்தற்
போதமெனக் கண்டிருத்தற் பொய்யல்ல வேயிதனை
நீதமோ நீக்கிடுதே னீர். (333)

ஆத்மா வசையி லசையு மெலாமென்ப
ராத்மாவிற் கன்னியங்க ளாங்கிருக்கி—லாத்மா
வசைதலெனற் கூடு மறியாரிவ் வான்மா
வசைவுற்ற தென்பானே னோர்ந்து. (334)

ஞானமுளோர் தம்மைப்போ னன்கில்லா ராவதென
லானைக்கு நேரா மருஞ்சுணங்க—னேனறியீ
ருற்றவற் ப்ச்சுருதி யூக்கமுளோ ருண்மைகிலை
பற்றியதுட் டிப்பாரோ பார். (335)

இன்றேநா னைக்கோ விறக்குமித் தேகத்தி
லொன்றுஞ் சுகந்தன்னை யூகிப்பா—ரன்பில்லார்
நேசித்து நல்லோர்பா னீடித்துக் கேட்டெப்பின்
னுசையின்றி வாழ்வாரோ வாங்கு. (336)

போற்றுதற்குத் தெய்வம் புறம்பாக மேலோர்கள்
சாற்றுதற்குக் கிஞ்சித்துஞ் சம்மதியார்—போற்றாத
மெங்கெங்குஞ் சுற்றினுமே யெய்துமே தன்னிலையி
லிங்கும்மை யெய்த லினிது (337)

கஞ்சா வபினிமுதற் காண்கின்ற போதையையும்
நஞ்சாரு நெஞ்சமுடை நாரியர்பாற்—கொஞ்சுகின்ற
போகத்தை யும்பற்றிப் போற்றுவீ ரிப்பயனோ
தேகமிங்கு வந்ததற்குத் தீர்ப்பு. (338)

அக்கினிக்கே யொப்பிப்பீ ராசையுறு மிவ்வுடலை
நக்கோர்க்கே நொப்பிக்கச் சம்மதியீ—ரெக்காலு
மிவ்வுடலா லுண்மை யிறையளவே னும்வாரா
வெளவியமில் லாதறிவீ ரார்ந்து. (339)

அகண்டபரி பூரணமா யார்ந்தவறி வென்னுஞ்
சுகநிலையி லென்றுஞ் சுகிக்க—வகையறியா
தேமாந் திருவினையா லெய்ப்புற் றிருக்கின்றீர்
தோமாகு மீதுன்னிற் றேய்ந்து. (340)

சும்மா விருத்தற் சுகமெனவே சாற்றுமறை
யிம்மா நிலத்தி லினிதாக—சம்மதமாய்ச்
சென்று விடயத்திற் சிக்கி மயங்குவது
நன்றாமோ சொல்வீர் நயந்து. (341)

சதுர்மறையுங் கற்றோர்க டம்முண்மை தேரா
தெதுபதியென் றேக்கங்கொண் டீங்கே—கதியென்று
நாடுவர்க ளன்னியத்தை நாணமிலார் சற்றேனும்
பாடுபடார் கேட்டுப் பணிந்து. (342)

பெத்தருக்கு முத்தருக்கும் பேதமென்ன வென்றாயின்
பெத்தரவ ருணுடலைப் பேரார்கள்—முத்தரவர்
பேரார் தமைவிட்டுப் பேசலுறு மப்பெத்தர்
தேரார்கள் கற்பனையிற் றீர்ந்து. (343)

உற்றமதா தீதர்க்கிங் கொன்றே குருபக்தி
மற்றோர்க் கிருபக்தி மன்னுமே—சொற்றவிவை
யேய்ந்தகுரு பக்தியுட னேத்துமீ சப்பக்தி
யாய்ந்துணர்ந்து நிற்பா ரகம். (344)

ஞான நிலைத்தோர்கள் சங்கற் பவிகற்ப
நானுவாஞ் சித்திரத்தி னூடாரோ—யீனமுளோ
ரென்றுமச் சித்திரத்தை யின்புற்றுத் தூர்க்கதியி
லொன்றுவர்கா ணென்ஞான்று முற்று. (345)

சத்துசித்தா னந்தமெனச் சாற்றுவதை மேலோர்க
ளொத்தவநு போகமென்றே யோர்ந்திருக்க—வித்தலத்திற்
சாராம லென்றுஞ் சரியைகிரி யாயோக
நேரெனவே செய்வர் நிசம். (346)

தன்னை யுணர்தற்குச் சாதகமா நூலனைத்துந்
தன்னை யுணர்ந்தபினர் சாதகமே—னென்றுநிசந்
தேறினவர் கூறினர் தெண்கடல்சூழ் மாநிலத்தீர்
மாறுறுமோ வீங்கிது தான் மற்று. (347)

போபோவென் றேவீடு போயொழியச் சொல்லுமன்றி
வாவாவென் றேகாடு மாண்புடனே—கூவி
யழைக்குமெனும் வாக்கியத்தை யாயாது பொய்யி
லுழைத்திடுவீ ரென்பயனோ வுற்று. (348)

காற்றில்லாத் தீபம்போற் கண்டு தமைத்தாமா
வீற்றிருப்பர் மெய்யாக மேன்மையுளோர்—நாற்றிசையுஞ்
சென்றுண்மை காடாது சிந்திப்போர் முத்திதனை
யென்றடைவா ரோவவர்கட் கின்று. (349)

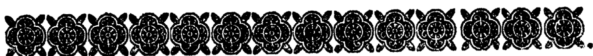
நாசி னுனியதுபோற் சாயாது நின்று
நிராசையுளோ ரெஞ்ஞான்று நேதித்—திராவினையைப்
பற்றா துளத்திற் பரம்வேறென் றெண்ணுமன்
முற்றிலுமே தாமொளிர்வார் மூழ்ந்து. (350)

ஞானவெட்டி னூலொன்றே நம்பிக்கை யுள்ளதென்று
நானிலத்திற் கொண்டாடி நாட்டமிலீர்—ஞானமதைப்
பற்றாமற் றேகமதைப் பற்றி யுழைப்பீரேல்
வெற்றவெளி காண்பீரோ வீண். (351)

என்னைத் தவிரவிலை யித்தோற்ற மென்பவரோ
வுன்னுமெலாஞ் சத்தியமென் றோர்ந்தவரோ—நன்ஞானி
கண்டுரைப்பீ ராராய்ந்து காதலுடன் கற்றவைகள்
தெண்டபடிப் பாகாது தேர்ந்து. (352)

நாடகஞ்செய் சாலையைப்போல் ஞாலமது சொல்சீவ
ராடுபவ ரத்தலத்தி லாங்கிருந்து—நாடகமாங்
காட்சிகளை நன்மையுறக் காட்டுந்தீ பம்போலச்
சாட்சிநும் முன்னொளிருந் தான். (353)

செப்புமிந் நாடகத்திற் றேருமாங் காரனென்போ
னொப்புந் தலைவனா யொன்றுமிதி—லெப்போதுங்
கொள்பலன் றுன்பமதாங் கூத்தாடுஞ் சீவனுக்கு
வின்சாட்சி தானும் வெளி. (354)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

இஃது

சீவன்முத்தர்கள் நால்வரது விவகார தாரதம்மியங்களும் சுவானுபவதிடக் ஞானமு மாகிய விலக்கணம்.

சீவன் முத்தர்களது தூலசரீரங் கீழேவிழாது சின்மாத்திரமாய்ப் போகுமாயின், அவர்களுக்குமீண்டும்பிறவியில்லையென்றும், இம்மைக் கண்ணே முத்தியடைவார்க ளென்றும், அங்ஙனமின்றிக் கீழேவிழு மாயின் மீண்டும் பிறவியுண் டென்றும், அதனால் இம்மைக்கண் முத்தியின்றென்றும் சிலபக்ஷத்தார் சற்றேனு மூகிக்காது மொழிவர். அச்சீவன் முத்தர்களுக்கு மீண்டும் பிறப்பின்றெனில். பிரமவித்தர்-பிரமவரர்-பிரமவரியார்-பிரமவரிட்டரென நான்குவிதமா யவர்க ளிருக்கவேண்டுவதின்று. அன்றியும், அவர்களுக்குமேல் விதேகமுத்தரென்று மில்லாதிருக்க வேண்டும். இருக்கின்றமையால், எங்ஙனம் சீவன்முத்தர்களுக்கு மீண்டும் பிறப் பின்றெனப்படும். அன்றியும் அவர்கள் நால்வகைவாசனா பேதமுடையவராகவுமிருப்பார்கள். அவ்வாசனைக ளியாவையெனின், தீவிரவாசனையெனவும், மத்திய வாசனை யெனவும், மந்தவாசனையெனவும், சுத்தவாசனை யெனவுமா மென்க. இவற்றுள் (முதலாவது) தீவிரவாசனையுடைய பிரமவித்தர் கள்தத்தம் தேகமுதலியனவாகத் தோன்றுமுலகம் தசேந்திரிய சம்

பந்தமாகிய நனவாவத்தாதடிப்பாக (அதாவது சாக்கிராவத்தாதடிப் பெனப்படுவது) லெட்சியானுபவப் படுந்தோறு மிது முன்பின்முதலிய நான்குகாலத்தும் பொருளின்றித் தோன்றுங் கயிற்றரவு கானனீர் முதலியனபோன்ற கற்பனையென முழுதுந் திடபாவமுற்றுத் தமது சொந்த சொரூபலெட்சியானுபவமாகிய தற்பிரியத்தைக் கணமேனும்விடாமலேதமக்குரியபிராரத்வமாகியபலவிதகன்மபோகானுபவ விவகாரங்களையபுத்தி பூர்வமாகவே செய்துசெய்தனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவராமென்க.(இரண்டாவது)மத்தியவாசனையுடையபிரமவரரென்போர்கள் தத்தம் தேசமுதலியனவாசத் தோன்றுமிவ்வுலகம் தமசகு லெட்சியானுபவப்படுந்தோறு மிதனை ஷை கயிற்றரவுமுதலியனபோன்ற சற்பனையென முன்ஞான்றே தெளிந்த திடபாவமுற்றிருப்பதோடு தசேந்திரிய சப்பந்தமிருந்து மவைகட்குப் பயனுருமனும் தனைக்கெனச சிறிதும் பொருளில்லாததுமாகிய நினைவாவத்தை லெட்சியானுபவபாக (அதாவது தூலநனவாவத்தையினின் றுன்னுந்தோறு மவ்வவ்வாறு காணப்படுவனவாகிய தோற்றங்கள்)· திருட்டித்து அத்திருட்டியை விடாது தமதுசொந்த சொரூபலெட்சியானுபவமாகிய தற்பிரியத்தைக் கணமேனும் விடாம்லே பசிதாகமுதலியன வந்துழி.அவற்றை யபுத்தி பூர்வகமாகவே யுணவுமுதலியவற்றை யெதிர் பார்த்தலின்றி யவை கிடைத்தபோ தனுபவித்துப் பிராரத்வத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருப்பவராமென்க. (மூன்றாவது) மந்தவாசனையுடைய பிரமவரியரென்போர்கள் தத்தம் தேகமுதலியனவாகத் தோன்று மிவ்வுலகந் தமக்கு லெட்சியானுபவப் படுந்தோறு மிதனை ஷை கயிற்றரவுமுதலியன போன்ற கற்பனையென முன்ஞான்றே தெளிந்த திடபாவ முற்றிருப்பதோடு ஷை தசேந்திரியசம்பந்தமின்றி, கரணமாத்திரமாய் நிகழும் கனவாவத்தை (அதாவது சொற்பனவத்தை யெனப்படுவது) லெட்சியானுபவமாகவே திருட்டித்து அத்தி

ருட்டியை விடாது தமது சொந்த சொரூபலெட்சியானுபவ மாகிய தற்பிரியத்தைக்கணமேனும் விடாமலே பசிதாகமுதலியன வந்துழி யவற்றிற்கியைந்த வுணவுமுதலியவற்றைக்கிஞ்சித்தும் நோக்காது பி றரால் வலியவந்து கிடைக்கின் அபுத்திபூர்வகமாகப் புசித்துப் பி ராரத்வத்தைக் கழித்துக்கொண் டிருப்பவராமெனக. (நான்காவது) சுத்த வாசனையுடைய வரிட்டரென்போர்கள் தத்தம் தேகமுதலியன வாகத்தோற்றுமிவ்வுலகம் ஏகதேசமாகவேனும்லெட்சியானுபவப்படு மாயின்,அஃது கயிற்றரவுமுதலியனபோன்ற கற்பனையென முன்னரான் றே தெளிந்ததிடபாவ முற்றிருப்பதோடு அஃது நினைவாவத்தை கன வாவத்தை லெட்சியானுபவம் போலாது மின்மினிபோ லேக தேசமாகக் கிஞ்சித்துத் தோன்றியும் பெரும்பான்மையுந் தோன்றாதுமாகிய மங்கினவத்தையா யிருக்க (அதாவது சுழுத்தியாவத்தை யெனப்படுவது) தமது சொந்த சொரூபலெட்சியானுபவமாகிய தற்பிரியங் கணமேனு மாறுமலே சிசுக் கள்போன்ற சிந்தையுற்றவராய் தமது பிராரத்வ புசிப்பைத் தமக்குத் தோன்றுமலே யனுபவித்துக் கழித்துக்கொண் டிருப்பவரா மெனக. மேற்கூறிய வாசனைகள் நான்கனுள் தீவிரவாசனையென்ப து பிரமவித்தர்கள் தேகபோக பல கிருத்யங்களிலழுந்தி நிகழினும் தற்பிரியத்திலேயே இவர்கள்சுவானுபவமானது இவர்களைக் கண மேனுமாறுமல் இழுத்துக்கொண்டே யிருத்தலைச் செய்வித்தலா மெனக. (மத்தியவாசனை யென்பது) பிரமவரர்கள் அஃது தே கபோக பல கிருத்தியங்களூம் தமது சுவானுபவத்திற்ற் பெரும்பான்மையுங் குன்றும்படி தற்பிரியத்தின்கண் ணிவர்கள் கலங்காது நிற்குமாறு செய்வித்தலாமெனக. (மந்தவாசனை யென் பது) பிரமவரியர்கள் அஃது தேகபோக புசிப்பு கிஞ்சித்தாக விருக்கி னும்,அதற்குத்தாம் சாட்சியாயிருந் தனுபவித்துத் தற்பிரியத்திற் பெ ரும்பான்மையு மழுங்கியிருக்குமாறு தமதனுபவமானது செய்வித்த

உண்டென்ப துண்டா? இல்லையே. இருப்பதுபோல் தோன்றி னும் தமது ஞானக்கினியாற் றகித்துக் கொள்வார்களே அன்றியும், இச்சரீர மிருப்பதுபோற் றோற்றுவது யாரார்க்கு எவ்வெவ்வாறெனின்? பிரம வித்தர்களுக்கு முழுப்பாகமும், பிரமவரர்களுக்கு அரைப்பாகமும், பிரமவரியார்க்குக் கால்பாகமுமாய்த் தோன்றி, பிரமவரிட்டர்க்கு அஃது மின்றிப்போம். போவதால், ஷை தூல சரீர பாவமானது இவர்களுக்கு முறையே நனவாகவும், நினைவாகவும் - கனவாகவும் - சுழுப்தியாகவு மிருக்கின்றது.

இருக்கின்றதால், அவர்களுக்கு தூலசரீர மிருந்ததெங்கே? விழுந்த தெங்கே? இவ்விருவிகற்பமும், உலகாகாரமா யிருக்கும் பகிர்முகத்தார்க் காமென்க. இங்ஙன மிருக்க, எங்ஙன மவர்களுக்குத் தோடங் கற்பிக்கின்றது. உலக ரெத்திறத்தரா யிருக்கினுமவர்கள் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணர்பவ ராதலின் மிகவுஞ் சிறியவர்கள் தாமே: இச்சிறியவர்களது தோடத்தை விசேடதிருட்டி யிறந்து சாமான்ய திருட்டியி லிருந்து, பிராரத்வத்தை யபுத்திபூர்வகமாக் கழித்துக்கொண்டிருக்கும் சீவன்முத்தர்கண் மேலேற்றிக் கற்பிப்பது நன்றன்றே.. அன்றியும், முன்னொன்று அல்லமாபிரபு முதலாயினோரது திருமேனிகளும் பிறருக்குத் தூலமாகத் தோற்றினுங் கைப்பரிச முதலியவற்றிற்குத் தாக்குற்ற துண்டா இல்லையன்றோ அஃதேனெனின் ஷை அல்லமரது திருமேனியைக் கோரக்கரென்னும் பெரியமகான் றன்னது கைக்கத்தியால் வீசுழி அக்கத்தியானது அத்திருமேனியை யணுத்துணையுந் தாக்காது வெறும் வெளியின்க ணிகழ்வதாகவே யிருந்தது. தனது சரீரமோ பலகத்திகளைக்கொண்டு வீசியு மோர்கத்திக்கேனுங்கிஞ்சித்தும் வெட்டுண்ணாது கடினமான சிலையைப் போலிருந்தது. அல்லமரோ வெனின்? அங்ங

னஞ்செய்து கொள்ளுஞ் சக்தி தனக்குவிசேடித்திருந்தும் அச்சக்தி உலகர் பிரமித்தற்குரியதென நீக்கித் தாமாகிய சொரூப சுபாவமாகவே யிருக்குமிருப்பைத் தமது திருமேனியின்கண்ணுமிருப்பதாகத் தமதியற்கைக்கருணையாற்காண்பித்ததேயன்றிஅக்கோரக்கர் பிரமிக்கவன்று. அவ்வல்லமர் அக்கோரக்கர் காட்டியதுபோற்றமு மங்ஙனங் காண்பிக்காத தென்னை யெனின் அக்கோரக்கர் தமதகம்பை முற்றுமழிந்து ஞானுனுபவம் வாய்ந்துய்வதற்காக வென்க. அன்றியும், மாணிக்கவாசகர் - நந்தனர் முதலானவர்களது திருமேனிகளுங் கீழே விழாது மறைந்துபோன தாகவே யிருக்கின்றதேயெனின், ஷை கோரக்கரைப் போன்றவர்களுய்வதற் காகவே தமது மகத்துவத்தால் அபுத்தி பூர்வகமாகக் காண்பிக்கப்பட்டதேயன்றி அவ்வச்சரீரமுங் கீழேவிழாது மறைந்த தன்று. கீழே விழுந்துவிடின் யார் திருட்டிக்கேனும் பட்டிருக்கு மன்றோ வெனின், மகத்துவ மென்பதற்குப் பெருமை பிறர் திருட்டிக்குக் கீழே விழுந்த சரீரம் தோன்றுவது தானே? அன்றியுமொவ்வோர் நாமரூபங்களும் அந்தத்தி லொடுங்குங்கால் தத்தமுபாதான காரணங்களா யாகாது வேறே யெதுவாகக்கூடும்.

அங்ஙனமே யவரவர் சரீரங்களும் மண்ணாதி யைந்துவித விகாரமாயிருக்க மீண்டுமவைகளாதுவாக வேண்டும் மண்ணாதிகளாக வேண்டு மன்றோ? அன்றியு மவ்வத் திருமேனிகளு மவரவர்களா? அவரவர்களாயின் அவரவர்கள் சிதாகாசமாய் மறைந்த கூடிணம் அவ்வத் திருமேனிகளுஞ் சிதாகாசமாய் மறைந்து விடுதற்கையமின்று. மறைந்திருக்கின்றதே யெனின், அவைகளுக்கு உபாதானவுலகமு மங்ஙனமே மறைந்துபோ யிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமில்லையே சரீரங்கள்மாத்திர மறைந்த தெனின், அவரவர்களது மகத்துவ விநோதங்களே யன்றி வேறன்று. அன்றியும், மேற்குறிக்

கப்பட்டுள்ளவர்களது திருமேனிகள் கீழே விழாது சின்மாத்திரப் பட வதனலவர்கள் முத்தியடைந்தார்க ளெனின்,அப்பர்சுவாமிகள் முதலானவர்களும், அவர்களுக்குப் பின்னிட்டு வந்து தெளிந்திருந்த மகான்களும் முத்தியடைய வில்லையாக்கும். அடைந்திருப்பார்களெனின், முன்னொன்று முத்தி யடைந்தவரோடு பின்னொன்றடைந்தவர்களையும் சேர்த்துக் கணித்து வழங்கப்பட லாகாதா? இதனலினிமேல் முத்தியடையப் போகிறவர்க ளில்லையென் றுகின்றன. ஜீவன் முத்தர்களது காரண சரீரமாகிய அவித்தையாதேகம் நீறுகிச் சின்மாத்திர மாகாதுழி, முத்தி யென்பது கிஞ்சித்து மில்லை. இதனலென்ன வாயிற்றெனின், ஜீவன் முத்தர்களது தூலதேகபோகபாவமென்பது தத்தம் ஞானநுபவ முதிர்ச்சியளவாக நனவு முதல் சுழுப்தியீறன நான்கு விதமாகத் தோன்றி முடிவிற்றமது சுபாவ சொரூபமாகி மறைந்துவிடு மென்பதே திண்ணமென்க. பிறவிகள் வாய்த்தல் வினைவசத்ததாகவும், நிலைவசத்ததாகவுமெனவிருகூறும். வினைவசத்ததென்பதுதமக்கெனக் கிஞ்சித்தும் பொருளின்றிமெய்போலத்தோன்றும் சிவேஸ்வர சகத்துக்களைப்பொருள்களெனமயங்குழி யுண்டா மாகாமியங் கட்டுபட்டு வருகிற சஞ்சிதவினை காரணமாக வாய்த்தல். நிலைவசத்த தென்பது, சமாதிக்கண் உதயமான வியாபக சாட்சிவிளக்கமான தனதெதார்த்தப் பொருளாகிய சொரூபத்தைக் கண்டுகண்டு இதுநானி துநானென நெடுநொன்றும் பழகிப் பழகி யீற்றில் அதுவே தானய்த் தானேயதுவாய் நிலைக்குங் காறும் தூலசரீர மாறுது நிலைத்திருப்பதுண்டா இராதன்றே? இராமையால், இடையிடையே காலவரையறைப்படி யிருந்திருந்து மாறிய பின்னர் அவ்வனுபவ அனுசந்தான முதிர்ந்து வருகிறதற்குச் சரீரம் வேண்டு மன்றே? அதற்கு அச்சரீரம் எது வசத்

ததாக வரக்கூடும்? தத்தம் சுவானுபவநிலைவத்ததாக வந்துகொண்டே யிருக்குமன்றோ? ஆகலின் ஷை ஜீவன் முத்தர்களுக்குச் சரீரமகல்வது அவர்களுக்குத் தோன்றா தாயினும் உலகருக்குத் தோன்றுமென்பதற்கு இழுக்கென்னை ?

இதற்குப் பிரமாணம்.

கைவல்ய நவநீதம்.

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா மூடனீ றாமே
பெரியஸ்தூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமந் நேர
மூரியசூக் குமசரீர மூலையிரும் புண்ட நீர்போ
றுரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொரூபத்தி லிறந்து போமே.

என அநேகரு மிவ்வாறே கூறியிருக்கின்றன ரென்க - ஷை மகத்துவங்கள், உலகிலுள்ளார் தமதக மமதை யென்னுந் துற்குணங்கள் குன்றி வழிபடுதற் கியைந்த தன்றி, அம்மகத்துவத்தைச் சிந்திப்பவர்கட்கு முத்தியென்பது சிறிதும் வாய்க்காது.

ஷை நூல்.

அனக மைந்தனே முத்திஞா னத்தையே யடைந்தவ ரல்லாமல்
சனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தாரோ
இனிய சித்திகள் விரும்பினோர் சிலர்சில ரிரண்டிலு முயன்றார்கள்
முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரும் முத்தியைத் தாராவே.

என்றிருப்பதனாற் காண்க

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீவன்முத்தர்களில் பிரம்மவித்துக்களின் மகிமை.

எழுசீரடி ஆசிரிய விருத்தம்.

திரிவிதவுலகத் தருமையார்ஞானஞ் சேர்ந்தசற்புருடரைத் தினமும்
பிரிவறநினைந்து பீடுறப்பற்றிப் பேர்தலிற்றுணையெனப் பிறவிக்
குரியதோர்தேகந் தானெனவுன்னு துண்மையாம்வீடது பெறற்குப்
பரிவுடன்பணிந்து பாங்குறவவர்பாற் பழகலேபழமெனப் பகரும். 1

குருவெனவிவரைக் கொள்ளுதற்குமாற் குவலயத்தினிலிவ ருக்குத்
திருவினைசெய்வார் தம்மனமயக்கந் தீர்ந்துதற்பாவமாந் திறத்திற்
பொருந்துவர்யாரும் போற்றுறத்தகுவர் பொன்றுதலிற்புக ழுடையவர்
வருவினையாவுந் துடைத்தவராவர் வயமுளவாய்மையைப் பெறுவர்.

ஞானியர்தம்பாற் சிறியவர்காடி கண்ணினுமன்றிலை திடினு, ஞானியராவர் காடிலரவரை நகைத்தலும்பழித்தலு நமக்கேன், ஆனியாந்தேகத் துறு பவர்க்காகா வான்றசீர்ப்பிரமவித் தாக்க, டேனினி தாகுஞ் சொரூபமேதமக்குத் தெளிவுடைச்சுகமென வாழ்வார்.

வந்துறுபோக வாழ்வினூற்களியார் மாணுறுவாழ்வுநீங் கிடினு னைந்துளநாடார் காரியர்பக்க லிருக்கினுமடுகிலை நீங்கார் மூந்துதலின்றி மூழ்கிலார்கண்டு முக்குறைகடிந்துமே வருவார்[ம்பும. வெந்துறுபடம்போல் விளங்குவார்காணில் விரகிலாரெனமறை விள

மங்கையர்தம்பான் மதித்துமேவரினு மனந்தனி ணம்மயக் கெய்தார், எங்குமோர்வடிவா யுள்ளதஞ்சொருப மெண்ணியேயி டைவிடா திருப்பார், பொங்குதலில்லா மனந்தனிற்சிறிதும் புகழிக ழின்றிநின் றிடுவார், தங்குதலைப்போற் றோன்றுகற்பனையைத் தரிப் பரோமுத்தர்க ளாமே. 5

பழுதைபாம்பெனற்போற் பார்ப்பரிச்சகத்தைப் பாங்குறு தஞ்சொரு பத்தை, முழுதுமேமகிழ்வ ரெங்கணும்வெளியாய் முன் னுவர்கற்பனை யோர்போல், தொழுது பூசித்தற் கொருமுதற்காணார் தொல்புவியோரவர் வாதில், விழுதுபோலூன்றி விவகரித்திடினும் வேறென்பர்வர்நிலை விளங்கா. 6

கானனீர்போலக் காண்பரிச்சகத்தைக் கலந்துமே களிப்பர் போற் காண்பர், வானம்போனிற்பர் வந்தனை காணார் மதிமயக்கின்றி யே வாழ்வார், தானமாமெவைக்கு மிருவினையேலார் தரணியோர் தீங்குள நினைக்கின், மோனமாரவரை முடியுமோ செயிக்க மூவரு மவர்நிக ராமோ. 7

வேறெனக்காணார் விரிவுறுசகத்தை விளங்குதன் னினைவினி லென்பார், பேறெனலறிவே யன்றிமற்றொன்றைப் பேசிடார் நல மெலா மிகுந்தோர், சீறுதலில்லார் செறிகுணராவார் செப்புவர் குளி ர்ந்தநல் வார்த்தை, மாறுதலில்லார் மனக்களிப்புள்ளார் மகத்தென லிவரலா ருளரோ. 8

அரிதரிதாகு மவர்நிலைசில மனுருடனின்புசெய் பூசை, பிரிய மார்தியானம் பெரும்புகழிகழ்வு பேசியவொழுக்கசற் கோலம், உரி யவாச்சிரமஞ் சாதியுற்ருேர்க ளாதியவிவற்றிலொன் றேனும், கருதி லாரவரை யுலகெலாம்பணியுங் கடவுளென்றேமறை கழறும். 9

சிறியவரவரை யெத்தனைச்சேட்டை செய்யினுந்தெரிகிலார் நெஞ்சிற், குறிகொளுமறிவாஞ் சோதியல்லாமற் கொண்டிலர் வே ருெரு நிலையை, வெறியதாமுலக கற்பனைகடந்தோர் வியன்கழற் பேணினோர் தாங்கள், நெறிகொளுஞ்சொருப நிலையடைந்தென்று நிகரூவரின்பசா கரத்தே. 10

(அல்லமாபிரபு தோத்திரம்.)

வெண்பா.

சொல்லரிய வல்லமன்ருள் சூடித்தலைக்கணியாய்
வெல்லரிய மாயைதனை வென்றமே—தொல்லுலகக்
கற்பனையிற் றோயாது காணுந்தற் போதத்தில்
நிற்பேன் சுகமாய் நிசம்.

(இந்நூலைப் படித்தோரடையும் பயன்.)

ஞானு நுபவரச நூலைநித நாடினோ
ருனகா ரென்று முவப்புறுவர்—மேனோக்கா
முத்தியினுற் கற்பனையி லொன்றுச் சுகநிலையே
சத்தியமா யாவார்க டாம்.

வாழ்த்து.

மெச்சுசே லந்தன்னின் மேன்மையப்பா சாமியுடன்
சச்சிதா நந்தனெனத் தாரணியி—லுச்சிதமாய்
வந்துசீர் ஞானநிலை வாய்ந்தசுப்ப ராயகுரு
சந்ததமும் வாழி சரண். (1)

இந்திரபீ டத்தமர்ந்த வெந்தைமுனி யப்பகுரு
சந்ததமும் வாழி சனகருடன்—பந்தமெனுஞ்
சீதிற் சுகர்வியாசர் தேவதிட்டர் வள்ளுவனார்
சாதுசங்க ரர்வாழி தாம். (2)

பார்த்தற்குச் சாரதியாய்ப் பாங்காக வந்தோரும்
மூர்த்திகர மாநால்வர் மோகமிலாச்—சீர்த்திசட
கோபர் சடபரதர் கொள்வாம தேவர்முத்
தாபமொழிந் தோர்வாழி தாம். (3)

சொல்லற் கரிதான தொல்புகழ்கா வேரியினாற்
பல்வளமுஞ் சாலப் பரவியசீர்—வல்லபதி
கும்பகோ ணத்திற் குருமௌன சாமிதாள்
இம்பருல கில்வாழி யே. (4)

காருண்ய மாநதியாங் கங்கைசூழ் நாட்டின்கண்
பாரிற் றவத்தினர்க்குப் பாங்காகிச்—சீருற்ற
காசியெனும் க்ஷேத்திரத்திற் காட்சிதரு நற்பெரியோன்
மாசில் கணபதிதாள் வாழி. (5)

— ஞானநுபவரசம் முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சாத்துகவி 6	1	1	யன்றிசுக	யன்றிசக.
நூல் 10	33	4	எனனபல ஞுண் டோ வுரைகு	என்னபல ஞுண் டாகு யிகரு
28	138	2	மன்னியதில்	மன்னில்
46	243	4	வோத்துவனே	வோதுவனே
47	250	1	யவதரித்தர்	யவதரித்தார்